

בלי"ש

מאת: יגאל אבן אור

הבימה
התיאטרון הלאומי

פליישר

מוסיקה: יוסי בן נון
עיצוב תאורה: מאיר אלון
עיצוב תנועה: שרון גל

בימוי: משה קפטן
עיצוב תפאורה: ערן עצמון
עיצוב תלבושות: עפרה קונפינו

מאת יגאל אבן אור

המשתתפים:

אריה פליישר, בעל אטליז - נתן דטנר

ברטה פליישר, אשתו -

חנה לסלאו/סנדרה שדה

שלוימלה, בנם של ברטה ופליישר -

ניר זליחובסקי/יואב דונט

רזה, אלמנה ואם שכולה, מורה בדימוס -

רבקה גור

גרשון, פנסיונר - דב רייזר

נחמיה קורצמן, עורך דין -

נתן רביץ/עידו ברטל

חוה בר, שכנה חרדית - הגר טיישמן

רווה אנגל, בת הרב - גלי תגר

הרב אנגל, ראש ישיבת ירושלים ד'ליטא -

יגאל שדה

מקהלה: נדיר אלדד, עמית גיל,

אלכסה לרנר, ניל משען, מיטל נוטיק

עריכת תכניה: רות טון מנדלסון, רמי סמו | צילומים: ז'ראר אלון
עיצוב גרפי: סטודיו | עיצוב פוסטר: פאר לין CREATIVE

מנהלת הפקה: יעל פורת/נועה ענתות
עוזרת בימאי: מיכל אייזיק

תודה לחברת "דארלין" על תרומתם להצגה

סדר התמונות

- אוגוסט, בית הקברות
- אוגוסט, אותו יום, האטליז של פליישר
- נובמבר, האטליז של פליישר
- פברואר, האטליז של פליישר
- אפריל, שבת, האטליז של פליישר
- יוני, האטליז של פליישר
- יולי, האטליז של פליישר
- אוגוסט, מגרש נטוש בשכונה
- ספטמבר, ערב, יום כיפור, האטליז של פליישר
- ספטמבר, הבית של פליישר
- ספטמבר, בית הקברות

על המחזה

תושבי השכונה הוותיקה בעיר ואם בישראל, מתלהבים לראות את הבתים החדשים הקמים ובנים מול עיניהם ומחליפים את הבתים הישנים והבלים. הם מלאי תקווה ששכונתם הישנה תחדש פניה ותמלא באנשים, משפחות וילדים. שמחתם מתחלפת בתדהמה כאשר הם נוכחים לדעת שהשכנים החדשים הם בני הקהילה החרדית המונוגת על ידי הרב אנגל. התושבים הוותיקים מנסים להסתגל למציאות החדשה וביניהם גם אריה וברטה פליישר, בעלי האטליז המקומי. כדי להציל את העסק הגווע שלהם, הם משקיעים כספים רבים בשיפוץ ואף משיגים תעודת כשרות כדי להתאימו לשכנים החדשים. תקוותם מתבדה כאשר מסתבר להם, שהחרדים בשכונתם רואים בכשרות המדינה הציונית "טריפה ממש". הם מנסים להשיג את ה"הכשר" של רב הקהילה, הרב אנגל. מאמציהם עולים בתוהו. מטה לחמם נישבר. הם שוקעים בחובות ואף נאלצים להחזיר הביתה את שלומ'לה, בנם היחיד, השוהה במוסד לילדים בעלי פיגור שכלי. ההתנגשות בין החרדים החדשים והחילוניים הוותיקים הולכת ומחריפה, הולכת ומקצינה עד לשבר מוחלט והסוף הידוע מראש. השכונה החילונית הוותיקה הופכת לשכונה חרדית.

Directed by **Moshe Kepten**
Set designed by **Eran Atzmon**
Costumes designed by **Ofra Confino**
Music by **Yossi Ben Nun**
Lighting designed by **Meir Alon**
Movement by **Sharon Gal**

The cast:

Fleischer, The owner of a butcher shop:
Natan Datner
Berta, his wife: **Hana Laszlo/Sandra Sade**
Shloimale, their son:
Nir Zelichovsky/Yoav Donat
Rosa, a retired teacher: **Rivka Gur**
Gershon, retired: **Dov Reiser**
Kurzman, a lawyer: **Natan Ravitz/Ido Bartal**
Hava, a neighbor: **Hagar Tishman**
Riva, the Rabbi's daughter: **Nelly Tagar**
Rabbi Engle: **Igal Sade**
Choir: **Nadir Eldad, Amit Gil, Alexa Lerner,
Neil Mishan, Meital Notik**

Production Manager:
Yael Porat/Noa Anatot
Assistant Director:
Michal Isaak

Program Editors: Ruth Tonn Mendelson, Rami Semo
Rehearsal photographer: Gerard Allon
Program Design: Nutelstudio

The Play

Berta and Arye Fleischer, an elderly couple of Holocaust survivors, own a butcher shop in a neighborhood on the outskirts of the city. When they came here, after the war of independence, it was a good neighborhood, populated by people who had "established the state of Israel". Thirty five years later, the neighborhood is rundown and shabby. Most residents are retired, worn out and tired. Meanwhile developers are buying up every available piece of land and putting up large buildings. This gives the Fleischers hope that the neighborhood may flourish again. Their hope gives way to amazement and then to suspicion when it turns out that an ultra-orthodox neighborhood is being established under the very noses of the suspecting old folks. Fleischer and Berta take loans and fix up the shop, pay a lot of money to obtain the necessary kashrut certificates and wait for customers. The Fleischers, who had always led completely secular lives, even try to become religious, at least up to a point, in order to attract the orthodox customers to their shop. But it remains empty and ostracized. Their economic situation quickly deteriorates and they are forced to take back into their home their son, Shloimale, a man of thirty, who had been in a home for the retarded. The Fleischers story can be viewed as a huge billboard warning both camps that the inability to communicate can lead to civil war, in which everyone is a loser.

Opening: 23 March 2016, The Meskin Theatre
Length: 2 hours and 15 minutes, including interval

Fleischer

By Igal Even Or

הפוליטיקה של האמונה

במהלך השנים האחרונות נשאלתי לא פעם, למה לא מעלים שוב את "פליישר"? כל יוצר מחכה לרגע בו תיחשף עבודתו לציבור, ואם הקהל מחבק אותו אין מאושר ממנו. כל יוצר גם יודע שתהליך היצירה לא מסתיים אף פעם. בחלוף הזמן, היוצר מוצא את עצמו אומר, חבל שלא עשיתי כך וחבל שלא הדגשתי כאן ושלא מחקתי שם ושלא שיניתי ושלא... אתה מוצא עצמך אוסף במהלך השנים הרבה "חבל ש..." כאלה. וכשאתה מקבל הזדמנות נוספת, שבה תוכל לבצע את כל השינויים שהבנת שהיית צריך לעשות, ההתרגשות גדולה. אני מודה, ממש התנפלתי על המחזה כדי להכין אותו לחזרות. את השלד השארתי אבל בכל השאר ביצעתי שיפוץ כללי. עמוס עוז אמר, שכל שהסופר יכול לשאוף אליו הוא, "להקיף טבעת של מילים סביב הרגע או הרעיון", וגם הנס הזה, שאליו אנחנו מכוונים כל הזמן, לא קורה לעיתים קרובות.

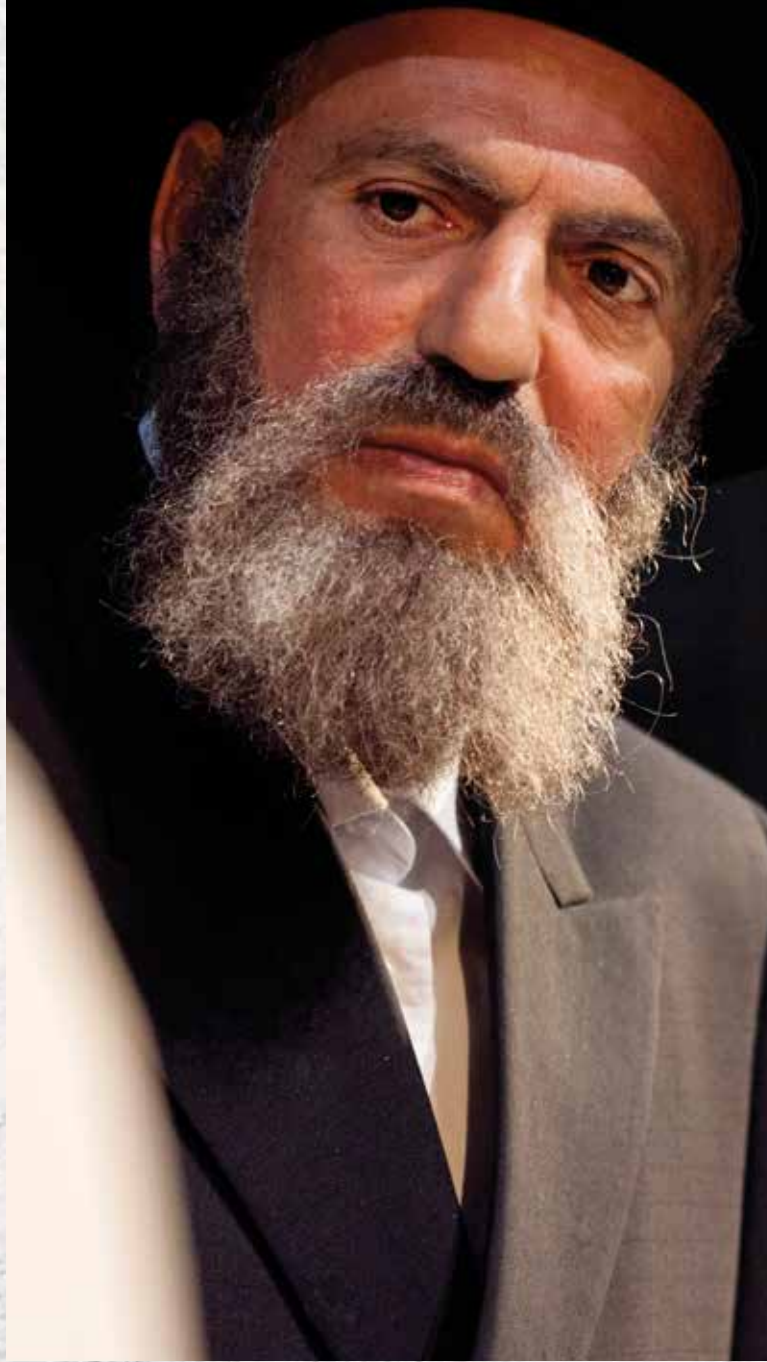
ברשותכם, אסב את תשומת ליבכם לשני משפטים חדשים במחזה, שלא הופיעו בגרסה הקודמת והם, מבחינתי, טבעות של מילים שמקיפות את הרגע והרעיון שרציתי להציג ב"פליישר". המשפט הראשון - "דת היא הפוליטיקה של האמונה"! מעבר לזה, כל מילה מיותרת. המשפט השני - "היהדות שלי היא של הלל הזקן שבא אליו המלך הכוזרי ואמר לו, למד אותי את כל היהדות במשפט אחד, אתה יכול? אמר לו הלל הזקן יכול אני, כל ששנוא עליך, אל תעשה לחברך ואיך זיל גמור".

כל היהדות במשפט אחד ואף מילה על אלוהים. וזה הלל הזקן, לא אני. רוב האנושות לא בוחרת דת, היא נולדת לתוכה. מרתקת ותמוהה ביותר בעיני העובדה, שרוב האנושות גם לא מערערת על כך. צאו וחישבו, כמה מכם שאלו את עצמם וגם השיבו, למה אנחנו דבקים בדת שהוכתבה לנו בלידתנו?

התשובה שלי היא, שאם היהדות היא זאת של הלל הזקן. אני יהודי גאה! ואיך זיל גמור!

"יהודי אינו עושה חשבונות עם הגבורה. השם יתברך לא עובד בשכילנו וכוודאי שאינו עומד כאן למשפט. לא היום ולא בימי הנאצים יימח שמם וזכרם. כל שנותר לנו, שמין העפר באנו ואל העפר נשוב, הוא להאמין. להאמין, להאמין ולקוות לטוב."

הרב אנגל, מתוך המוחזה

תיאטרון כצומת בברור זהותה היהודית

פרופ' דן אוריין של החברה הישראלית

החל בשנות השמונים והתשעים של המאה העשרים הפך התיאטרון הישראלי לזירת עימות של גישות אידיאולוגיות שונות ומנוגדות בנושא הזהות היהודית של החברה ושל התרבות הישראלית. חברת המופע של סוף המאה העשרים מוצאת כמות לא רק אצל חילוניים, אלא גם אצל קבוצות דתיות שהמופע היה איסור מבחינתן. אפשר שהאינטנסיביות הגדלה בהצגתם של מופעים כאלה, היא סימפטום להחרפתו של הקונפליקט שבין חילוניים לדתיים. עם זאת, הקולות המשתמשים בתיאטרון כדי להציג את טיעוניהם ביחס ליהדות אינם מקטרגים או מסנגרים בלבד. מחזאים ויוצרים מציגים טיעונים וגישות מגוונות.

חיפוש דרך

חיפוש-דרך אפיין חלק מהיוצרים הניסיוניים שהתנסו ב"תיאטרון יהודי", במיוחד בשנות השבעים והשמונים של המאה העשרים. ביניהם: יעקב רז, דני הורוביץ, יוסי זרעאלי וקבוצת התיאטרון הירושלמי. הם מחפשים אחר "תבנית עומק" משותפת ליהדותם ולהווייתם כישראלים חילוניים. חיפוש זה מלווה לרוב ברתיעה מעיצובה של מציאות דתית-יהודית כלשהי. המתחים שבין קרוב-רחוק שבכבודות עיבוד אלה ניכרים בדלדולם של סימנים ומרכיבים מהמסורת היהודית, ברתימתם של מקורות יהודיים לתכלית אחרת (פוליטית או פמיניסטית) וגם בשאילה ממסורות כמה אחרות, כמו זו של התיאטרון היפני.

עימות

התבטאויות פובליציסטיות ואמנותיות, המציגות את השסע בין חילוניים לדתיים כדיכטומי, מופיעות בתדירות גבוהה יותר משנות השבעים של המאה העשרים ואילך. זאת לא רק בשל גידול באירועי העימות בין חילוניים לדתיים, אלא גם בשל השתכללות אמצעי הדיווח, בעיקר בטלוויזיה. הופעותיהם של נציגי המפלגות הדתיות ודיווחים על אירועי קונפליקט מחזקים אצל הקבוצה החילונית את דימוי הדתיים, ובמיוחד של הפוליטיקאים המייצגים אותם, כנציגי קבוצה שאינה רוצה בסטאטוס קוו של פשרה. החרדים והדתיים נתפסים כנושאי דגל של אידיאולוגיה המבקשת באופן הדרגתי להפוך את המדינה האזרחית למדינת הלכה. אחת הדוגמאות הבולטות למגמת העימות הייתה מלודרמת מחאה "פליישר". מבקרים ועיתונאים אחדים ציינו, כי פליישר של יגאל אבן-אור (בכינויו של עמית גזית תאטרון הקאמרי, 1993) היא מלודרמה. בהיררכיית הז'אנרים של "קובעי הטעם" בתיאטרון הישראלי נמצאת המלודרמה במקום נמוך. עם זאת היא נתפסת כמשקפת מציאות, או מעוותת-מעט מציאות נתונה ומוכרת, וזאת בשל המסננים הרגשיים שלה. הבחירה בז'אנר זה כמייצג את תפיסותיה הלוחמניות של קבוצה אחת (חילוניים) נגד קבוצה אחרת (חרדים) היא אכן אפקטיבית. פליישר הוא טקסט של תיאטרון מחאה, ולו משימות רבות: ליצור מודעות פוליטית, לבחון ערכים, לחשוף חוסר צדק ולתמוך בשינויים. המלודרמה כמחזה מחאה מציגה גיבור נושא-צלב הנלחם בשחיתות גדולה, שכל שמץ של חוסר-נחישות יערער את עמדותיו המוסריות ויגרם לנוהים אחריו לפקפק בעניין. לכן עליו לסלק כל ספק, להתמסר למטרה, ולהילחם בכל הכוחות החיצוניים המסמלים את הרע. מבחינה זו המלודרמה היא דרמה סימבולית הרואה את החיים כשדה קרב בין הטוב והרע. מכיוון שפשרה בין טוב או רע אינה אפשרית במלודרמה, היא מסתיימת תמיד בניצחון או בכישלון. כל אחת משתי האפשרויות האלה משמשת לגיוס נאמנים חדשים למטרה. ניצחון יכול לגרום להנאה, כישלון מעלה כעס צודק על חוסר הצדק שבעולם. כזה הוא הסיום של פליישר. חשיבותה של ההצגה בתיאטרון הקאמרי הייתה בהתקבלותה. הצלחתה הגדולה, הייתה פועל יוצא של נסיבות חברתיות שבעימות.

מיוחדת עמדתו של יהושע סובול בנושא יהדותו כישראל. במשך העשורים האחרונים סובול עוסק ביהדותו ומברר אותה בכלים שונים. תחילה באמצעות הסאטירה ("סטאטוס-קוו ואדיס", 1973, "חזרה בתשובה", 1977) ומאוחר יותר במחזות המעיינים במציאות הישראלית ובהיסטוריה שלה. מאז הצגת "מלחמות היהודים" (1981), מחזה על חורבן הבית השני, הופך סובול את המתח שבין יהדותו לישראליותו לתמה מרכזית במחזות שהוא כותב או מתרגם. השכלתו הפילוסופית ניכרת בגישתו המושפעת ממסורת ההשכלה היהודית. הוא מאמץ מהיהדות את אותם ערכים, דמויות ואירועים היסטוריים שעל-פי תפיסתו יש בהם מהחיוב, ודוחה ומבקר צדדים חשוכים שיש בהם - של לאומנות קיצונית והרסנית, של אמונות תפלות ושל כוחנות ממסדית. תקופת הבית השני משמשת לסובול כמודל לחברה חורבנית. הוא מתריע על כך (במיוחד ב"סינדרום ירושלים", 1987) שהחברה הישראלית מנסה לאמץ את המודל שמאפיינת אותו שתי מגמות: המגמה האורתודוקסית, המבקשת לנתק את אזרחי המדינה מכל מה שהוא נאור וליברלי, ומגמת ההרס העצמי של הלאומנות היהודית הקיצונית. הוא עוסק במחזותיו בדמויות הנמצאות על גבול הלגיטימיות של היהדות, כמו הפילוסוף היהודי האנטישמי אוטו וייניגר ב"נפש יהודי" (1982). לברוך שפינוזה, פילוסוף יהודי שקהילת יהודי אמסטרדם נידתה, הוא מקדיש את המחזה "סולו" (1991): "ההזדהות החזקה שלי היא עם שפינוזה, כי הוא אב טיפוס של יהודי ללא דת... גם אני יהודי במהותי ולא בדתי... שפינוזה, שהוא פוסט-פוסט מודרני, מדבר מעל לראשים של החוזרים בתשובה בימינו, הוא מדבר לאדם שיתפתח אחרי שהמהלך הזה של הנסיגה אל הדת, המוליכה ללאומנות ולשנאת זרים, יסתיים." (אביבה זלצמן, "שוחה נגד הזרם", דבר, 7 באוקטובר 1991).

תיאטרון יהודי

אצל יוצרים דתיים הפונים לעשייה התיאטרונית, ניכר המתח בין העדרה של מסורת תיאטרונית יהודית, ואפילו איסור עליה, לבין הרצון שלהם ליצור דיאלוג עם התרבות הישראלית. רוב היוצרים הדתיים רואים בתיאטרון "אסטרטגיה מקרבת" בין השקפת עולמם לבין הקבוצות החילוניות. אלא שהסתייגות מקרבה יתרה כמו מתחייבת, והיא מלווה את עבודות התיאטרון הדתיות. הצדקת התיאטרון אצל יוצרים דתיים היא אינסטרומנטלית; היא באה לאפשר את שכנוע החילונים באמיתות יהודיות וגם לסייע במאבקן של נשים דתיות פנימה - לשינוי מעמדן. עבור קבוצות דתיות אחרות, התיאטרון אינו כלי להידברות, אלא אמצעי בתקיפת התרבות החילונית ובהוכחת בטלותה. החל בשנות השמונים והתשעים של המאה העשרים מתפתחת תרבות דתית עממית של דרשנים-תיאטרוניים, שמשתמשים בכלים דרמטיים בהפצת היהדות ובדרישת עיקריה בפני קהלים. דרשות תיאטרוניות, שתפוצתן גדלה והולכת (גם על-ידי שעתוקן בקלטות), מסגלות אמונת "גבוהה" לקהלים שמעולם לא הגיעו לתיאטרון. "הנמכת" התיאטרון משמשת כאן גם בתפקיד פוליטי: היא משכשת את ההיררכיה האמנותית, ומערערת על ההיררכיה החברתית שמאחוריה. הקבוצה המשכילה, החילונית, ברובה ממוצא מערבי שעברה התיאטרון הוא מקום כינוס נבחר, מוצאת עצמה מותקפת בכלי האמנות "שלה" כנגד ההגמוניה שיש לה בחברה הישראלית. מופעים אלה הם קריאת תיגר של הדת העממית היהודית כנגד העילית האשכנזית, שהפכה את חילוניותה למעין "דת".

התמעטות העניין שיש ליוצרי תיאטרון חילוניים, בעשורים האחרונים, כדיאלוג עם מורשתם היהודית מתאימה לנטיית ההסתגרות אותה נמצא אצל דתיים שמשמשים בתיאטרון ככלי ביטוי של קבוצתם ולצורכיהם, כמו ויתרו על סיכויי ההידברות. גם מגמות ההחרפה והסטריואיטיפיזציה של החילוניים ביחס לדתיים תואמות את הסטריואיטיפ השלילי של החילוני האשכנזי האינטלקטואל בתיאטרון העממי הדתי. עתיד היחסים בין הקבוצות החילוניות והדתיות לא ייקבע על כמות התיאטרון, אלא בשדות החברתי והפוליטי; עם זאת, המשך העימות בין מחזאים חילוניים והופכים את חילוניותם לדת, לבין קבוצות דתיות הקוראות תיגר על יתרונותיה של קבוצת ההגמוניה באמצעות התיאטרון, מכטיח, כי הדיון על יהדותה של החברה הישראלית יימשך גם בתיאטרון בעתיד.

דן אוריין הוא פרופסור אמריטוס בחוג לאמנות התיאטרון, אוניברסיטת תל אביב, וראש החוג ללימודי תאטרון במכללה האקדמית גליל מערבי. מחקריו: יהדותו של התיאטרון הישראלי, הקיבוץ המאוחד (1998) (The Judaic Nature of Israeli Theatre (Routledge, 2000).

החזון ושברו

ראיון עם המחזאי

האם הסיפור של "פליישר" הוא אמיתי?

ודאי שלא. כולו מומצא. המעניין הוא שכל מי ששמע על המחזה או קרא אותו, מיד התנדב לספר לי מקרה דומה שהוא מכיר באופן אישי. אפילו בניו יורק, שם ביקרנו עם ההצגה ב-1994, עלה אדם לבמה לספר שמה שמתואר בהצגה הוא הסיפור של משפחתו בברוקלין.

מה הניע אותך לכתוב את המחזה?

המציאות! המחזה נכתב בשנות השמונים ואז הנושא של המאבק החילוני-חרדי על דמות המדינה עדיין לא סוקר ודובר בהרחבה. היום אני לא חושב שאפשר לפתוח את עיתון, רדיו, טלוויזיה או אינטרנט מבלי להיתקל בידיעה, בכתבה או סיפור שעוסקים בנושא זה. העם היהודי מתמודד עם הקונפליקט הזה לא מאתמול. הוא החל עם הפעת תנועת ההשכלה במרכז אירופה, אבל שם תחת שלטון ה"גויים" זה היה מאבק פנימי בין היהודים, ולעיתים הוא גלש לאלומות קשה ביותר. מרגע שהוקמה מדינת ישראל ככית לאומי לעם היהודי, המאבק בין הזרמים, על מי יקבע את דמותה של המדינה הפך להיות גורלי.

מדוע הפך הוויכוח הזה דווקא בשנים האחרונות לכל כך פעון, מר ואלים?

הרכה שנים העיסוק בביטחון דחק הצידה את הטיפול, כמו בהרבה עניינים חשובים אחרים, גם בנושא הזה. את בעיית הביטחון עדיין לא פתרנו, לצערנו, אבל מבלי לשים לב, הדמוגרפיה הפכה לפקטור מרכזי במאבק על דמותה של מדינת ישראל. רק עכשיו אנשים בגילי, בחברה החילונית, מתחילים לחתן שניים עד שלושה ילדים, בעוד בני גילנו בחברה החרדית, מתחילים כבר לחתן את הנכדים של חמשת, ששת, עשרת הילדים שלהם. ואני מביא זאת כעובדה ולא כהתרסה או זלזול. משתנה דמוגרפי מעניין ומרתק נוסף הוא העלייה הגדולה של כמיליון וחצי איש ואישה מבר"מ לשעבר. מאחר וזאת קהילה, יחד עם יוצאי אתיופיה, הסובלת יותר מקהילות אחרות, מאפליה על רקע דתי, הציפייה הייתה, שתצטרף פוליטית לצד החילוני במאבק הזה, וזה לא קרה.

איך אתה רואה את העתיד? המחזה "פליישר" לא צופה לנו עתיד וורוד.

לא צריך להיות שוטה, כדי להבין שהמאבק רק ילך ויחריף, ילך ויקצין. רואים זאת בשטח בכל עיר ואם בישראל. רואים זאת בצבא, במשטרה, בחינוך, בעריות, בשלטון המקומי, איפה לא? כבר היום לא ניתן להקים ממשלה ללא קואליציה עם החרדים ומבחירות לבחירות כוחם במקדי השפעות רק ילך ויגדל והתוצאות בהתאם.

לך יש פתרון לקונפליקט הזה?

היה! בזמן הקמת המדינה. בן גוריון סרב להפריד את הדת מהמדינה, כפי שמקובל במדינות גאורות. היום אפשר לומר, שכן גוריון שהקים, בחזון ובאומץ רב את המדינה, בסרבו להפריד את הדת מהמדינה על ידי כינון חוקה שתעגן עיקרון זה, בעצם טמן אז את שורשי התפרקותה של המדינה, לפחות זאת, שאותה חזו, עליה חלמו ואותה הקימו מייסדיה.

כל אחד רוצה

להיות נאהב

אני מוגלם את דמותו של שלוימלה. בחור ככן שלושים, שבגיל שבע נפל על הראש וכתוצאה מכך סובל מפגיעת ראש חמורה. מעבר ליכולות הקוגניטיביות שנפגמו, הפגיעה המוחית החמורה השאירה אותו עם מנטליות של ילד. כל חייו הוא נפל בין הכיסאות: לא קיבל טיפול נכון כמוסדות שבהם שמו אותו ואף עבר התעללות. כשהוריו מחזירים אותו מהמוסד, הוא סובל מהצקות מצד תושבי השכונה. הוא לא מכין מדוע. גם הוריו לא יודעים לטפל בו כמו שצריך, לא מתוך רוע אלא משום שגם הם לא קיבלו כלים נכונים להתמודד איתו ולטפל בו. יש לו רצון עצום שיאהבו אותו ויקבלו אותו. רצון להיות נורמלי ושייך, אבל המצב אינו כזה. הוא בודד, ילד בגוף של גבר. ילדים מפחדים ממנו ומבוגרים לא יודעים איך להכיל אותו. אני התחברתי אל הדמות מתוך תחושת החריגות שלי בעולם. כילד סבלתי מאוד מילדים אחרים. אף פעם לא הבנתי מדוע. כל מה שרציתי היה להיות שייך ונאהב. אלה תחושות שהולכות איתי עדיין בחיי הבוגרים. כחלק מהעבודה שלי על הדמות, ביקרתי ב"כפר עידוד". זהו כפר בנתניה המטפל באנשים בעלי מוגבלות שכלית התפתחותית מכל הגילאים. העבודה היתה מרתקת. מצאתי את עצמי מגיע יותר ויותר לכפר ומתאהב בדיירים. העבודה על הדמות, הפכה להתנדבות שבה, מעבר למחקר שלי, העברתי גם שיעורי תיאטרון. היה לי מאוד חשוב ליצור דמות אותנטית, להבין את המכניקה, את השפה ולא ליצור קריקטורה. בתחילה חיפשתי מישהו, דמות שאוכל לתפוס ולצייר אותה בשלמותה על הבמה. בסופו של דבר בניתי ארגז כלים מכל ההיכריות שלי בכפר והיתכתי אותו לעצמי. יש לי אמפתיה כלפי שלוימלה. כשאני עובד על הדמות, יש לי ממש רצון לחבק אותו. אני חושב שהחברה שלנו צריכה ויכולה ללמוד הרבה מאוד על השונה. הרי בסופו של דבר כולנו דומים. כולנו פועלים מתוך רצון לאהוב, כולנו רוצים להיות נאהבים, להיות שייכים ועצמאיים. התהליך שעברתי עם הדיירים ועם עצמי, התובנות והאהבה המדהימה שהרעיפו עלי, סייעו לי לבנות את הדמות של שלוימלה ולהציגה על הבמה.

ניר זליחובסקי, מרץ 2016

ההפקה הראשונה - 1993 תיאטרון "הקאמרי"

כימזי: עמית גזית
 אריה פליישר: יוסף כרמון
 ברטה פליישר: זהרירה חריפאי
 גרשון: אלכרש כהן
 רוזה: מרים גבריאל
 הרב פוקס (הרב אנגל): יוסי ידן
 הונד (עו"ד קורצמן): יוסי קאנץ
 שלוימלה: איתן עווה

אחזת פולג

סיעודי, הדור הבא - בקרוב.

Nimrod 052-4806620

צוות אחזת פולג מזמין אתכם להחלים לאחר ניתוח או אישפוז באווירה כפרית רגועה ובתנאים מושלמים למנוחה והתאוששות

לפרטים נוספים התקשרו אלינו:

1-800-33-33-70

אחזת פולג, קיבוץ תל יצחק

אחזת רובינשטיין

ישתדלו בבקשה להשיג את המידע הנדרש

a-rubi.co.il

"פליישר" -

שחקנים בני "הדור השני"

בצרוף מקרים מפתיע הסתבר לאחר ליהוק השחקנים להצגה, שכל התפקידים של יוצאי השואה במחזה, מגולמים על ידי שחקנים שהם "בני הדור השני". כינסתי אותם לשיחה על יחסי הגומלין בהפקת "פליישר" הנוכחית, בין הבדיון והמציאות. כל שחקן טוב עושה את מירב המאמצים להכיר ולהתחבר לדמות אותה הוא מגלם. הפעם המאמץ הזה, בחלקו, נחסך מהם, הם הגיעו עם הדמויות מהבית.

עד כמה אתם מזהים ומכירים את ה"פליישרים" וחבריהם מהבית הפרטי שלכם?

נתן דטנר: הפליישרים זה ההורים שלי!

חנה לסלאו: סליחה? הם ההורים שלי!

דב רייזר: אתם טועים, זאת המשפחה שלי!

נתן דטנר: אבא שלי היה נגר, פליישר - קצב!

חנה לסלאו: אבא שלי היה כוכב!

נתן דטנר: אבא שלי לחם בנאצים ואימא שלי מאושוויץ - בול הפליישרים.

חנה לסלאו: אצלי שניהם מאושוויץ. אימא שלי היא זאת שניהלה את הבית, כמו ברטה.

דב רייזר: אין ספק שסיפור המחזה נטוע בתוך סביבה שהיא הבית שלנו, הילדות שלנו, הזיכרונות שלנו. אנחנו מכירים את השפה, הריחות, הטעמים, הצבעים והקולות עד לרמת הניואנסים הכי דקים והכי אינטימיים. כך גדלו כמעט כל בני ה"דור השני" בארץ.

סנדרה שדה: גם אני בת ה"דור השני", אף-כי הסיפור שלי מעט שונה משלכם. הוריי היו בבוקרשט בזמן המלחמה. אבי ואח של אמי שהו יחד במחנה עבודה. רק בסוף המלחמה הם הבינו שבנס היטלר לא הספיק לחסל אותם. מאותו רגע הפכו לציוניים וחיפשו דרך איך להימלט לישראל מרומניה הקומוניסטית, לארץ שבה "כולם יהודים" כדברי פליישר.

נתן דטנר: הייתה עננה כזאת בכל הבתים האלה. ברוכם אפילו לא דיברו. שתקו כל השנים. יש ששתקו מכבושה ויש ששתקו כדי שהילדים "יגדלו בריאים, בלי טראומה".

סנדרה שדה: אני כל כך מכירה מהבית את התקווה של ברטה, "השנה אני מרגישה את זה בעצמות שלי, זאת הולכת להיות השנה שלנו". התקוות היו בשמיים ואז הנחיתה הכואבת אל קרקע המציאות. בוודאי אצל אנשים שהגיעו מהתופת.

דב רייזר: אצל אבא שלי, כל איזכור של הנושא, היה "מביא לו את הסעיף".

חנה לסלאו: אצלי היה אבא של יום, מקסים וטוב ונורא נורא מצחיק. ואבא של לילה, שמתעורר בזעקות מהזיכרונות והסיוטים, לפעמים עד בכי.

נתן דטנר: רק בבגרותי הבנתי שיש חור ענק בחיים שלי: מעולם לא היו לי סבא וסבתא. החוויה הזאת חסרה לי. המשפחות היו קטנות, אבא, אימא, ילד, גג שניים. את הדודים והדודות המתים החליפו "בני העיר". היה מושג כזה פעם "בן עיר", כך פנו אחד אל השני אותם מעטים שניצלו מקהילות הענק והגיעו לכאן כפליטים בודדים.

סנדרה שדה: זה מקום שאני מאוד מתחברת לפליישרים. כמותם, אני עולה חדשה. חוויית הפליטות, העקירה מהנוף, מהתרבות, מהשפה וההגעה למקום חדש, שונה כל כך, אחר כל כך. כל חיך אתה מנסה להשתלב, לתקוע יתד, להיות כמו רוזה שלנו בהצגה, הצברית המבוגרת ש"אותה אי אפשר לעקור, כי שורשיה נטועים עמוק, עמוק באדמה". הציעו לאימא שלי לעבור "לאמריקה", מחוז החפץ שמופיע יותר מפעם במחזה, אך זה נפסל אצלה על הסף.

חנה לסלאו: לשחק את ההורים שלנו, מאפשר לנו לראות עד כמה העולם שלהם היה שונה משלנו. זה היה עולם של הרבה דלות חומרית, קשיים כלכליים ומנטליים. זה היה דור שלא התעסק במימוש עצמי, בחיפוש אחרי "אהבת חיים" ומרדף אחרי סקס והנאות. הם עסקו, כמו הפליישרים, בהישרדות יום יומית, "חיו מגרוש לגרוש", כמו שאומרת ברטה. העיקר היה לשמור על המשפחה, במיוחד לאנשים ש"איבדו שם את כולם" והתפללו ש"רק לא יהיה יותר גרוע".

נתן דטנר: כשאתה משחק תפקידים שכל כך מזכירים את ההורים ואת הבית, אתה בד בבד גם מחייה אותם וגם מציב להם גלעד.

דב רייזר: ולחשוב שעדיין חיים ביננו הרבה פליישרים כאלה וחדשות לבקרים אנחנו רואים אותם בתקשורת, במזיזים, מושפלים, זנוחים, עניים ונטושים וזה אחרי כל מה שהם עברו... כושה, כושה! שם הם איבדו את האמונה באלוהים ופה הם איבדו את האמונה ב"מדינה שמשתינה עליהם" כדברי פליישר.

חנה לסלאו: אבא שלי באמת איבד שם את האמונה, לגמרי. אימא שלי שבאה מבית חרדי של "חסידות גור", המשיכה להאמין גם אחרי כל הזוועות שהיא עברה. אני זוכרת אך ביום כיפור, מתוך כבוד לאימא, אבא היה מלווה אותה לבית הכנסת, אך נשאר בחוץ.

נתן דטנר: אבא שלי הפסיק להאמין באלוהים בגלל שהיה "אושוויץ". אימא שלי המשיכה להאמין באלוהים, כי היא ניצלה מאושוויץ.

ראיין: יגאל אבן אור

השיבה אל הגלותיות

"איפה הימים בהם כל הדלתות בשכונה היו פתוחות. את, הכל משתנה. המדינה זה לא אותה מדינה והאנשים לא אותם אנשים" ("פליישר", סוף תמונה שניה)

כשקראתי את הטקסט של פליישר, חשבתי לעצמי: "היכן כל 'החילונים' האלה היום? כל אותם זקנים אשכנזים, 'יודשיים' כל כך, הכה רחוקים מתדמית ה'צבר' הישראלי השזוף והמחוספס?" פליישר הזקן ואשתו ברטה הם עולים יהודים מאירופה העשנה, המתגעגעים להרינג בצהרי שבת וסוככים על גבם היסטוריה של רדיפות יהודיות, ריחות שטייטל יהודי ואיימי מלחמה. אלא שהם עלו לארץ ישראל כדי לבנות את עצמם מחדש, להצטרף אל הפרויקט הציוני ולהיות חלק מחלום גדול של יהודים שחיים בבטחה בארצם, "ללא גויים" כמו שפליישר חוזר ואומר פעם אחר פעם. כמוהם, כמו גם כל שאר שכניהם הישנים: עולים מאירופה, יהודים מאד, אשכנזים מאד, הנושאים על גבם שכול והקרבה למען הקמת המדינה, תעודות ממלחמת השחרור וקברות של בנים בבית העלמין הקרוב. אלא שלשכונה הישנה מגיע אורח חדש ופתאום הכל משתנה - הגלות חוזרת.

המחזה עמוס כולו במוטיבים של היהודי הגלותי - "כסף", "אוכל", "מוות" המתובלים בצניניות, סרקזם והומור שחור. הגיבורים חוזרים אל עברם ומוצאים את עצמם בתפקיד המסורתי של היהודי הגלותי - מיעוט זה, נרדף, הנאלץ להסתגל לסביבה העוינת, על ידי שוחד והעמדת פנים. באופן מפתיע נוצר כאן היפוך תפקידים - החרדים מוצגים כיושבי הארץ -

בטוחים בעצמם, צעירים, שולטים ומתרבים, ואילו החילוני משמש כאן בתפקיד היהודי הגלותי הישן, החש שוב נרדף, שוב צריך להסתתר, שוב צריך להסתגל ולרצות את הפרץ, שכיום מגולם בדמותו של 'הרב אנגל'. רק קורצמן עומד בתווך, בדומה לפליישר, גם הוא יהודי אשכנזי ישן, אבל הוא המיר את דתו בזמן ועבר לצד המנצחים והיום הוא משמש בתפקיד המסורתי של יהודי החצר, מתווך בין "היהודים", החילונים הזקנים, לגויים ולפריץ, הרב אנגל והאדוקים. וכמסורת יהודי החצר הוא עושה זאת מתוך תאוות בצע נכלולית ושפלה. כיוצא בו, גם הדימוי של החרדים במחזה הולם את הנרטיב היהודי הגלותי ביחס לגוי - אנחנו הם - הזרים, "השחורים". הגוי אינו באמת בן-אדם כמונו, הוא אחר, הוא שונה, הוא שונא אותנו ומבקש דרכים להשמידנו. לא ניתן לדבר איתו, אפשר רק להתחנף אליו, להפעיל אצלו שתדלנות על ידי שוחד והתרפסות.

וכך לאט לאט מתנפץ החלום הישן של יהדות ציונית חדשה ופליישר משליך ורומס את תעודת ההצטיינות ממלחמת השחרור, פאר גאותו הישנה, וממירה בתעודת כשרות, סמל ההתרפסות בפני הכובש הזר. פליישר ואשתו עומדים בפני הדילמה - לוותר על מאבקם, להפוך שוב ליהודי השורד, שמבקש רק מעט פרנסה ומנוחה מפני הרדיפות, או להמשיך להיאחז בבית, בחלום הישן של היהודי החדש. מה עדיף - לקחת שילומים מגרמניה ולוותר על הגאווה הציונית, או לתת שוחד לפריץ המקומי ולהפוך שוב ליהודי מתרפס? לעזוב כמו כולם, או לנסות לשפח את החלום בכל זאת?

תהליך השיבה אל הגלותיות נסגר באקורד הסיום של המחזה, בו מתעלים פליישר ואשתו למדרגה הגבוהה ביותר של היהודי הגלותי - מרטירים הנהרגים על "קידוש ה" - יהודים המתים מתוך מאבק על אמונתם. וכך, בהיפוך מושלם, הופך פליישר ליהודי הגלותי הנצחי, שמותו מנציח את קיומו, והאדוקים לתופעה חולפת הבאה והולכת.

מחזה זה מעלה כמה הרהורים על דימוי "האחר" בחברה הישראלית. לא ניתן להתחמק מן המחשבה כמה דומה החילוני בעיני החרדי, לדימוי העולה ממחזה זה. הפרופגנדה החרדית הקלאסית

משתמשת באותם דימויים בדיוק כלפי החילוני: יושב הארץ, השולט, צעיר ובריא ובטוח בעצמו, המבקש להשמידנו ומאיים על זהותנו השברירית. תובנה זו בתורה מעלה את השאלה: עד כמה באמת הניכור בשיח הישראלי ניזון מהתודעה הגלותית של כולנו? שמא הקהילתיות החשדנית המאפיינת את החברה הישראלית נעוצה בזיכרון קולקטיבי של איום המלווה אותנו ובריח השטייטל שעוד דבק בבגדינו? ואולי דווקא דבר זה מבשר תקווה חדשה לשיח החברתי בישראל, כי זקנים כפליישר הם כבר זן נדיר, הקורצמנים גם הם בסכנת הכחדה ואפילו רבנים כאנגל די קשה למצוא.

אליהו לוי הוא כונר "ישיבת חכרון", פעיל בארגון "אגודה אחת" וסטודנט ללימודים הומניסטיים ומזרח תיכון ואסלאם ב"מרכז האקדמי שלם" בירושלים

הורות לילד

עם צרכים מיוחדים בחברה החרדית

הגידול באוכלוסיית הילדים עם הצרכים המיוחדים בחברה החרדית, הביא בשנים האחרונות לשינוי מהותי בייחוסה של החברה אל הילד עם הצרכים המיוחדים, החברה לא עוד מסתירה ומרחיקה את הילדים הללו, אלא משלבת אותם בבית ובחברה, עמדה הנתמכת על ידי הרבנים. התורה מגדירה שלוש קבוצות של "שונים" בחברה: קבוצת החלשים, העבד והעני ובעלי המום למיניהם. בקרב קבוצת בעלי המום ניתן למצוא את "השוטה" אשר אחת מהגדרותיו היא שאינו יכול לשפוט מקרים בעניינים רגילים ופשוטים, וכן כמי שאטום לתמורות החיים ומגבלתו לא מאפשרת לו לקבל חובות. חכמי המשנה והתלמוד תיקנו תקנות רבות אשר נועדו להגן על בעלי הצרכים המיוחדים. עיון בתקנות אלה מבהיר כי על החברה מוטלת האחריות לטפל בבעל הצרכים המיוחדים, לדאוג לפרנסתו ולחינוכו, להגן על משפחתו, להקל עליו בדין תוך התחשבות בקושי שלו ובעיקר לשתפו בכול ככולם.

נשמות קדושות שירדו לעולם

על היחס ביהדות אל הילדים עם הצרכים המיוחדים ניתן ללמוד גם ממדרש דתי המספר על נשמות קדושות שירדו לעולם הזה בצורה ובלבוש שונים. אותן הנשמות - הילדים עם הצרכים המיוחדים, שהם לפי האמונה נפש טהורה, יזכו את כל המטפל בהם בכינוי "צדיק" ובזכות להיכנס בשערי שמיים. משמע, לילדים אלו נועד תפקיד שיש בו ערך רוחני לקהילה ולמשפחה, וההורים והמטפלים בהם, הם השליחים לדבר מצווה. החברה החרדית חשה אחריות, הן מבחינה כספית והן מבחינה מצפונית כלפי הילד עם הצרכים המיוחדים, ולכן היא מעמידה לרשות הילד מוסדות מתאימים, כדי שלא יזדקקו למוסדותיהם של החילונים. המטפלים במוסדות אלה הם מתנדבים או מטפלים ששכרם זעום יחסית, העושים מלאכתם מתוך אמונה בשכר מצווה. הטיפול בילד עם צרכים מיוחדים מביא לשכר מצווה גבוה ביותר, משום שזוהי מצווה ללא כל סיפוק - אין היזון חוזר מהילד ואין יכולת מצדו לגמול בחזרה במצווה. במחקר שבחן הורים לילדים עם נכות אינטלקטואלית בחברה החרדית נמצאו ממצאים התומכים בעמדה מוסרית זו, כאשר מרבית ההורים דיווחו כי הם חשו שהקהילה מגלה הבנה לבעייתם ונותנת גיבוי לילד באופן התייחסותה, עם זאת יש לציין כי למרות היחס החיובי והסובלנות של הקהילה לילד עם הצרכים המיוחדים, לעיתים עשוי ילד זה להוות מעין כתם על הישגיה של המשפחה ובשל כך עלול לפגום בייחוס המשפחתי, ובתוך כך להשפיע על השידוך במשפחה זו. יחס הקהילה אל הילד עם הצרכים המיוחדים קשור קשר הדוק עם יכולתן של המשפחות והאימהות להתמודד עם גידול הילד. המשפחות החרדיות מאמינות כי הולדת ילד עם צרכים מיוחדים מקורה בהשגחה הפרטית, שכן דתם מכתובה אמונה ללא עוררין בהשגחה. יש מעין תחושת בחירה בגורל המיועד. משמע, כך רצה האל וכך יהיה, האל נתן לי את הילד הזה, ולכן ייתן לי גם את הכלים להתמודד עם מצבו. ואכן הורים לילדים עם נכות אינטלקטואלית דיווחו כי תורת ישראל מקלה עליהם את ההכרעה בפתרון בעיות שמתעוררות אצלם ביחס לילד עם הנכות האינטלקטואלית. מלבד האמונה המנחה את ההתייחסות ודרך הטיפול, גם הרב מהווה פונקציה חשובה ורבת ערך לגבי הילדים. כל טיפול רפואי הדורש יציאה וניתוק ממעגל החיים הדתי-חרדי, טעון את אישורו של הרב.

חזון אחרית הימים

המדרש מתאר יום שבו כל העקרות יתפקדו, כל החרשים יתפכחו, כל הסומים יתפתחו. כחלק ממערכת האמונות של ההורים והתפיסה שהכול בידי האל, הם מקווים שיום אחד (בימות המשיח) ילדם יהפוך לילד נורמלי. התקווה לשיפור במצבו של הילד נובעת מהאמונה בסיפורי נסים הרווחים בקהילה הדתית-חרדית, והאמונה בנסים מסתמכת אף על דברי הסמכות העליונה - הרב, גם אם הם סותרים דברי רופאים ומומחים. המערכת הערכית של החברה החרדית מכתיבה את היחס לגורל הילדים בעתיד ולאפשרויות הטיפול בהם. הדאגה המוסרית של הקהילה מחפה על חוסר האפשרות מצד המשפחה לטפל בילדים. ואם יגיע יום שבו לא תהיה למשפחה אפשרות פיזית לטפל בילד, תקבל הקהילה על עצמה, באופן המשכי וטבעי, את אחריות הטיפול בו. המערכת הדתית מכתיבה אחריות מוסרית כלפי הילד ודאגה מקסימלית לרווחתו הפיזית; הקהילה הדתית החודרת לכל תחום בחיי המשפחה ובכלל זה גם לטיפול בילד החרוג, מרגישה מחויבות לגורלו; מושג האחריות בדת היהודית וההתחייבות ההדדית שבין האדם לסביבתו ולכוראו - כל אלו פותרים את משפחת הילד החרוג מדאגה לעתידו, שכן זה מובטח על ידי המערכת הערכית והמוסדית של הקהילה החרדית.

המאמר מבוסס על עבודתה של שירלי צימרמן "הכרת תודה, רווחה נפשית וצמיחה אישית בקרב אימהות לילד עם/וללא נכות אינטלקטואלית בחברה החרדית והחילונית" והמאמר "יחסה ועמדותיה של החברה החרדית במדינת ישראל כלפי הילד החרוג" מאת יצחק קנדל.

גאל אבן אור (מחזה)

ילד חיפה. בוגר תיכון עירוני א'. שירת בסירת "אגוז". בוגר הסטודיו למשחק "ניסן נתיב" ואוניברסיטת תל אביב, פסיכולוגיה ו- B.A כללי. הופיע כשחקן בתיאטרון הבימה, צוותא, התיאטרון העממי וכמו כן, בתוכניות טלוויזיה וסרטים ישראלים וזרים. עבד ככתב במקומו "העיר" בשכונות וכשתיחי יהודה שומרון ועזה. מחזהו הראשון "שש אחרי" פתח את "במה שלוש" בתיאטרון הקאמרי ומאז הוצגו מחזותיו "פלישר" ו"לדי הנרות" בקאמרי. "הנכד" בתיאטרון חיפה, "ווקמן" בתיאטרון "הסימטה", "מכות" ו"לב חדש" בתיאטרות לנוער. לימד ב"בית צבי" וכיום מלמד בתיכון לאמנויות "יעות" בחיפה. נשוי ואב לשתי בנות.

משה קפטן (בימוי)

במאי הבית של תיאטרון הבימה. בוגר בהצטיינות של החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב. בין עבודותיו בתיאטרון: "אוויתה", "נעצר בחצות", "שיער", "חיזור גורלי", "רעיעים של שתיקה", "גברתי הנואה", "עובד בשביל שניים", "האמת", "פאנק רוק", "שם פרטי", "יוטלי", "כנר על הגג", "בחרים טובים", "קומדיה של טעויות", "ארוחה עם אידויט", "אם יש גן עדן", "רעל ותחרה", "כתם לידה", "אוליבר", "צלילי המוסיקה", "הכבש הששה עשר", "בת הים הקטנה", "היפה והחיה", "סיפורי נרניה". זוכה פרס הבמאי ע"ש יוסף מילוא לשנת 2008 עבור בימוי ההצגה "כנר על הגג". זוכה פרס הבמאי לשנת 2006 ב"פרס הבמה לילדים ולנוער" עבור בימוי ההצגה "שומבצל". זוכה פרס ליוצר המצטיין ע"ש השחקן שמעון פינקל לשנת 2013 עבור בימוי "גברתי הנואה". מנהל אמנותי בתיאטרון המדיטק לילדים ולנוער בשנים 2007-2010 ומנהל אמנותי של פסטיבל ישראל לשנים 2011-2013. נשוי לשחקנית מאיה מעוז ואב למיקה ואדם.

ערן עצמון (עיצוב תפאורה)

בוגר מסלול לעיצוב כמה בסמינר הקיבוצים. בין ההצגות להן עיצב תפאורה: בת. הבימה: "לילה במאי", "ארוחה עם אידויט", "אם יש גן עדן", "המחזמר "כמעט נורמלי", "רעל ותחרה", "החייל האמיץ שווייק" (בשיתוף עם תיאטרון חיפה), המחזמר "גברתי הנואה", "חיזור גורלי". בת. הקאמרי: המחזמר "סאלח שבתי", "מנהל הבית", "ריצ'רד השני", "ריצ'רד השלישי", "סיראנו דה ברז'ראק", "הפושעים החדשים", המחזמר "שיער", "אופרה בגרוש", המחזמר "סיפור הפרברים". בת. בית ליסין: "ברודווי פינת פרישמן", "ראודה", "הבנאליות של האהבה", "אקווס", "חלום של לילה בלב קיץ", "מראה מעל הגשר", המחזמר "אביב מתעורר", "שיינדלה", "מנדרגולה", המחזמר "אחים בדם", "33 וריאציות", "משאלה אחת ימינה", "סוסים על כביש גהה", "החברות הכי טובות", "המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה", "חתולה על גג פח לוהט", "אלה גרוסמן", "כיכר הזכוכית". בת. חיפה: "עץ אחרון בירושלים", "הר אדוני", "זע". בת. באר שבע: "פיאף", "נורה", "הרולד ומוד". בת. הספרייה: "דנדה בשניים", "שוק המציאות". בת. הערבי-עברי: "האווה האדום", "נשים זרות". בתיאטרונטו: "קפוצ'ינו ברמאללה". בת. תמונע. "רומיאו ויוליה". בפסטיבל עכו: "מתחם התפודים" (פרס על עיצוב תפאורה בפסטיבל עכו 2008). בקבוצת המחול פרסקו: "בגדי המלך החדשים". בת. המדיטק: "אורה הכפולה", "מפצח האגוזים", המחזמר "הקוסם מארץ עוץ". בת. אורנה פורת: "הרפתקה בקרקס" (פרס על עיצוב תפאורה בפסטיבל חיפה להצגות ילדים 2009).

עפרה קופניו (עיצוב תלבושות)

בוגרת החוג לתיאטרון במגמת עיצוב, אוניברסיטת ת"א. תואר שני בעיצוב תלבושות ותפאורה מאוניברסיטת N.Y.U. בין עבודותיה: בת. הבימה: "מראה מעל הגשר", "נמר חברבורות", "השומר אזולאי", "אותו הים", "אלוף הבונים" (בשיתוף ת. הקאמרי), "אנטיגונה" (בשיתוף ת. הקאמרי), "חגיגה" (בשיתוף ת. הקאמרי), "קוויאר ועדשים", "ליזיסטרטה", "החייל האמיץ שווייק", "חשמלית ושמה תשוקה", "מה עושים עם ג'ני". בת. חיפה: "מי דואג לילד", "אנשים קשים", "רוח ים". בת. החאן: "השחקן", "דון פרלימפולין ואהבתו לכלישה בנן ביתו", "אשליה" הנסיכה האמריקאית, "נורת נורת". בת. בית ליסין: "צור וירושלים", "סינת אני מדברת אליך", "תפוחים מן המדבר", "נהג ציירת", "מכולת" (בשיתוף ת. הקאמרי). בת. הקאמרי: "עיר הנפט", "שמו הולך לפניו" (בשיתוף ת. חיפה), "כיכר הזכוכית", "האב", "משרתם של שני אדונים", "הכתובה", "הרטיטו את ליבי", "הנפש הטובה מסצ'אן", "מעגל הגיר הקווקזי", "בית ספר לנשים", "קצבלן", "כולם רוצים לחיות", "אורזי המזוודות".

יוסי בן-נון (מוסיקה)

פסנתרן ומלחין. תואר ראשון מ"אקול נורמל סופרייר", פריז. תואר שני מ"מנהטן סקול אוף מיוזיק", ניו יורק. הופיע כסולן עם כל התזמורות הסימפוניות בארץ. הלחין וניהל מוסיקלית בכל התיאטראות בארץ. בין עבודותיו: ת. הבימה: "ירמה", "ההולכים בחושך", "בית ברנרדה אלבה", "קופסה שחורה", "הנאהבים והנעמיים", "חודש בכפר", "העז או מי זאת סילביה", "מלחמה", "אנה קארנינה", "כל החיים לפניו", "איוולך הקטן", "כמעט נורמלי", "גבירתי הנאוה", "אדיפוס - תיאור מקרה", "אוויטה". ת. בית ליסין: "מתנקשים", "עשו עליך פעם סרט", "יומנים", "אלטלנה", "חשמלית ושמה תשוקה", "אוליבר טוויסט", "הדוד וניה", "פרינסס מרי 7", "מלאכת החיים", "סוסים על כבשי גהה", "אז בכפראג", "בית מרקחת שטרן בלום". ת. באר שבע: "כשאת אומרת לא", "קומדיה של טעויות", "השחקן". ת. הקאמרי: "אשכבה", "נורה", "הבכיינים", "כטוב בעיניכם", "מעין הכבשים", "אמא קוראז", "המלט", "המפיקים", "גפן בלאדי", "החגיגה", "היה או לא היה", "כנר על הגג", "שמו הולך לפניו", "ג'וני הלך", "ג'נטל", "ג'טו", "איחש פישר", "האריסטוקרטים", "קברטי", "קזבלו", "רומן משפחתי". ת. חיפה: "מחיר הכבוד". ת. הסמטה: "השמיים". פסטיבל עכו: "פרמוות". ת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "הברוזון המכוער". ת. המדיטק: "אוזו מוז", "ציפור הנפש", "לרקוד עם אבא", "כרדינג פדצור", "נחמן". זוכה קרן שרת במשך 12 שנים ברציפות. פרס אקו"ם להלחנה לתיאטרון, 1992. פרס מרגלית להלחנה לתיאטרון, 2000. פרס התיאטרון 2004 על "הנאהבים והנעמיים". פרס מלחין השנה לילדים 2008 על "אוזו מוז".

מאיר אלון (עיצוב תאורה)

מנהל מחלקת התאורה של תיאטרון הבימה. בין עבודותיו: "שלוש נשים גבוהות", "מלחמת אחים", "סוניה מושקט", "קולות", "מכתב אהבה", "ואז התחבקנו", "מחילה", "נשיקת אשת העכביש", "אנשים קשים", "הכבובים חוזרים", "במלחמה כמו במלחמה", "עקב אכילס", "מרי לו", "אובהים את אופל", "מאמי", "פרפרים הם חופשיים", "אוסקר ודודה רוזה", "אני והוא", "תשמע", "זמן אמת", "העז או מי זאת סילביה", "רכוש נטוש", "תקופת הסתגלות", "מישהו שישמור עלי", "סונטת סתיו", "הנהג של מייס דיזי", "שעה יפה ליונה", "משוגעת", "כל החיים לפניו", "אוגוסט: מחוז אוסיינג", "טיקוץ'ין", "הזוג המוזר", "בגידה", "הקומקום והמטאטא", "לילה במאי", "ארוחה עם אידויט", "כי בנו בחרת", "סיגל", "אם יש גן עדן", "לא ביום ולא בלילה", "מלכת היופי של לינא", "שרי המלחמה", "כמעט נורמלי", "רעל ותחרה", "איש חסיד היה" משהו טוב", "ערי מדבר אחרות", "אם הבית", "החייל האמיץ שווייק", "מירלה אפרת", "עת דודים", "הכיתה שלנו", "זרעים של שתיקה", "חיזור גורלי", "פאניקה", "פתאום הגיע סתיו", "הבן הטוב", "נעצר בחצות", "משפחה עליזה", "ז'קו", "מה עושים עם ג'ני". כמו כן עיצב תאורה לתיאטרון בית ליסין, תיאטרון לילדים ולנוער, פסטיבל תיאטרונטו.

שרון גל עיצוב (תנועה)

כוריאוגרפית ומורה למחול. בוגרת מצטיינת במסלול המחול ב"סמינר הקיבוצים" (2008). כוריאוגרפית קבוצת צעירי הבימה בניהולו של שי פיטובסקי (2004-2009). בין עבודותיה: בסמינר הקיבוצים: "ביאטריצה" (בשותף צוותא), "מגירות". בת. הבימה: "החוטם" (זוכת פרס התיאטרון לשנת 2009 בכוריאוגרפיה על עבודה זו), "מסייה דה פורסוניאק", "ארץ חדשה" השבועה, "המאהב", "הקמץ", "אלוהים מחכה בתחנה", "חיזור גורלי", "אבא גוריו", "נעצר בחצות", "מה עושים עם ג'ני?", "מוטרפים מאהבה". בת. החאן: "האדרת". בת. גשר: "מסעות אודיסאוס". בת. חיפה: "חמור שכולו תכלת". בת. אורנה פורת: "הפרתקה בקרקס". בת. המדיטק: "מופע זוגי", "מושלמת". כ"חג המחזמר": "משיח".

השחקנים

נתן דטנר (פליישר)

בוגר להקת פיקוד הדרום. בין תפקידיו: בת. הבימה: "האחיות רוזנצוויג", "הקוקוריקו", "קרוב יותר", "ולוים קיסר", "גבירתי הנאוה" (הגרי היגינס). בת. באר שבע: "סקאפינו", "אופרת הקבצנים", "אליל ההמונים", "הביצה", "מפיסטו", "אילוף הסוררת", "מהומה רבה על לא דבר", "בית המלאכה". בת. החאן: "גימפל תם". בת. הקאמרי: "רולטה צרפתית", "קומדיה של טעויות", "המוצח", "כנר על הגג" (טוביה), "גטו" (גנס), "כולם היו בני" (ג'ז), "גורודיש" (גורודיש). בת. חיפה: "ברנשים וחתיכות", "אמנות" (אותה גם כיים). בת. בית ליסין: "סיפור אהבה בשלושה פרקים", "הזוג המוזר", "טוב", "תשוקה", "איסמעליה", "ריקוד בשישה שיעורים". כיים הצגות, מחזות זמר ומופעים לילדים: הצגת היחיד של נסים זוהר "המולוכייה של אמא", "הימים הטובים" שידוך משמיים, "תשליך", "ברוקלין בוי", "קומדיה של טעויות", "השחקן", "צ'רטי המתוקה", "ברנשים וחתיכות", "משפחה עליזה", "אלאדין", "סינדרלה". בבית האופרה של פראג כיים את האופרה המקורית "דוריאן גריי" מאת יצחק שטיינר. טלוויזיה: "מועדון החתול שמיל", "רחוב סומסום", "תופסים ראש", "פרסטו", "יותר מזל משפל", "שתוקשואו", "משפחה וחצי", "אהבה מעבר לפינה", "משמורת", "עוד משפחה וחצי", "שולחן לשישה", "מיוחדת". קולנוע: "עבודה בעיניים", "שרמן בחורף", "שתיקת הצופרים", "שוכרים", "מסוכנת". ייצג את ישראל באירוויזיון 1987, במסגרת "צמד הבטלנים" עם אבי קושניר. חתן פרס קלצ'קין לתיאטרון לשנת 91 ופרס השחקן המצטיין ע"ש אברהם בן יוסף בתיאטרון הקאמרי 96 - 97. זוכה פרס השחקן המצטיין ע"ש אברהם בן יוסף בת. "הקאמרי" על תפקיד טוביה ב"כנר על הגג", על תפקיד זה זכה גם בפרס שחקן השנה בתיאטרון, 2008. לאחרונה זכה בפרס קלצ'קין ב"הבימה" על תפקיד היגינס ב"גבירתי הנאוה". בין השנים 2004 - 2010 כיהן כמנכ"ל ומנהל אמנותי של תיאטרון באר שבע. מופיע ברחבי הארץ בתכנית היחיד שלו "דטנר על הגג".

חנה לסלאו (כרטה)

ילידת 1953. בוגרת להקת פיקוד הדרום. בין תפקידיה בתיאטרון: "רביעיית הבנות של מועדון התיאטרון", "החיים זה לא ירח דבש" (עם גדי יגיל), "ברנשים וחלומות", "הללויה הוליווד", "בין הצלצולים", "למה לא הלילה", "אירמה לה דוס", "קונגרס הנשים המצחיקות". ילידי הירח" (ת. הקאמרי), "מבקר המדינה" (ת. הבימה). "יאקיש ופופצה", "טרטיף" (ת. גשר). "אמא של הרווקה" (ת. הקומדיה). בתיאטרון האודי: המחזמר "צימוקים ושקדים" (עם דודו פישר). העלתה חמישה ערבי יחיד: "חנה לסלאו בחיוך ישיר", "סקס שקרים וחנה לסלאו", "החיים עפ"י לסלאו", "לסלאו נטו", "יותר חנה מלסלאו" (זוכת פרס "הצגת הבידור של השנה" בפרס התיאטרון, 2004). הצגות לילדים: המחזמר "אלאדין" (הג'ני), "פלנטור האיש מהחלל", "בילבי בת גרב" וכן הנחיה והשתתפות בפסטיבלי ילדים ופסטיגלים. בקולנוע: "הצילו את המציל", "קוני למל בקהר", "גבעת חלפון אינה עונה", "עם ישראל חי", "זבלר", "קשר הדבש". השתתפה בסרטיו של עמוס גיתאי: "עלילה" (עבור תפקידה הייתה מועמדת לפרס שחקנית השנה) ו"אזור חופשי" (על תפקידה זה זכתה בפרס "דקל הזהב" לשחקנית הטובה ביותר בפסטיבל "קאן", 2005), "אדם בן כלב" על פי ספרו של יורם קניוק בבימויו של פול שרדר, "שבעה" מאת ובבימוי רונית ושלמה אלקבץ, "החזקים שורדים" (קופרודוקציה ישראלית צרפתית בבימויו של אלן דשמה). בדרך לתל אביב. בטלוויזיה: ארבעה ספיישלים "לקשת", "ניקוי ראש", "אהבה זה כואב", "השיר שלנו" (הייתה מועמדת לפרס שחקנית השנה עבור תפקיד נעמי שחר), "מה שנחף לרווק", "אמאלה", "הכל דבש", "רביעיית רן", "הבעיות שלי עם נשים", "החוליה החלשה", "בנות הזהב", "המדרשה", "שטיסל", "לה כמיליה", "שולץ", "הסדרה הדוקומנטרית" פעם בחיים". דיבבה את סידרת האנימציה "היפושיות" (ערץ המוסיקה). הגישה תוכנית אירוח שבועית ב"קשת" - ערוץ 2. תכניות טלוויזיה לילדים ולנוער: המנחה הראשונה של התכנית "מה פתאום?" (קישקשתא), "ראש כרוב", "אלוף בצלות ואלוף שום" עפ"י ח.נ. ביאליק, "דני הוליווד", "בילי", "להלנד", "אחים דגמה", "רחוב סומסום", "החצר שלנו" (עם רינת גבאי), "השירים המשחקים" (משירי עוזי חיטמן). כמו כן, הופיעה והתארח בעשרות תכניות טלוויזיה. ערכה סיבובי הופעות ברחבי ארה"ב, קנדה ואירופה. בימים אלה מעלה את מופע היחיד המצליח "לסלאו לא נחה".

סנדרה שדה (כרטה)

בוגרת החוג לתיאטרון, אוניברסיטת תל אביב. השתתפה בפרויקט "עין הוד" של נולה צלטון ועודד קוטלר. בין תפקידיה: בת. הבימה: "וויצק" (מרים), "סיפור פשוט" (מינה), "הרובע העתיק" (גי'י), "הלוויה חורפית" (ולוציה), "הכסאות" (זקנה), "חתול רחוב", "שירלי ולנטיין" (הצגת יחיד), "זרזים", "מותו של סוכן", אותו הים" (נדיה/בטיין/מרים), "לרקוד ולעוף" (שרה פלדמן), "קוויאר ועדשים" (מתילה), "ערי מדבר אחרות" (סילה גראמן), "מירלה אפרת" (מחלה). בת. חיפה: "הקייטנים" (קלריה איונובה), "גן הדובדבנים" (האומנת), "ליל העשרים" (מרים). בת. הקאמרי: "טוב" (הלן), "סוויני טוד" (קבצנית), "הביתה" (רות), "נשים בצמרת" (מרלן), "מידה כנגד מידה" (מריאנה), "בית ספר לריקודים" (מירה), "קספנר" (בודיו), "מיכאל קולהאס" (אלזבת), "אהבה מאוחרת" (קתרין), "נוצות", "חקירה", "הדלפה" (דניאלה), "אחרי החגים" (ריבה), "שירה" (שירה), "תמונות מחיי נישואים" (מריאנה), "מכתבי אהבה", "ריצ'ארד השלישי" (אלזבת), "שברי זכוכית" (סילביה), "סיפור משפחתי" (רות שטיין), "שטח סגור", "הפושעים החדשים" (דוריה). בת. בית ליסין: "היפים בפארק", "נערי ההיסטוריה", "גוד ביי אפריקה". בקולנוע: "למראית עין", "אריה", "הדברים שמאחורי השמש", "עש מיליון רסיסים". בטלוויזיה: "פרצוף של פוקר", "פלפלים צהובים", "עבודה ערבית", "סברי מרנן".

רכקה גור (רוזה)

ילדת ירושלים. שיחקה ברוב התיאטרונים בישראל. בין תפקידיה: בת. הבימה: "אופרה בגרוש", "סנר", "מאחורי הגדר", "המשפטי", "יומן חוף ברייטון", "מירלה אפרת", "קברט", "הדיבוק", "השקיעה", "אנשים קשים", "החווה", "גן הדובדבנים", "מראה מעל הגשר", "ביבר הזכוכית", "הוא", "כריתת ראש", "נמר חברבורות", "שלמה המלך ושלמי הסנדלר", "מועדון האלמנות העליזות", "ארטון", "זקו". על הישגיה בתחום המשחק זכתה בפרסים על שם השחקנים שמעון פינקל ורפאל קלצ'קין. בת. הקאמרי: "המפסק בא", "קפריסין", "היה או לא היה", "אשכבה", "אורזי המזוודות". בת. בית ליסין: "מה עושים עם ג'י", "נדלן", "אישה בעל בית". בת. חיפה: "פופר", "לילי וגם". בת. באר שבע: "אופרת הקבצנים", "בית המלאכה". בת. החאן: "האם הטובה". בת. צוותא: "חברים מספרים על ישו", "סטריפטיז אחרון", "ויהי חור". פסטיבל עכו 1993: "התוכים של יחזקאל". כתבה וביצעה את "פרחים לבתיה" (תיאטרונטו 99) וזכתה בציון לשבח. כתבה וביצעה את "יום הולדת 72" במסגרת "פותרים מסך" 2001 בבית ליסין, המחזה זכה בציון לשבח. בטלוויזיה: "שמש", "לילה גוב", "סברי מרנן". בקולנוע: "שבעה", "הדקדוק הפנימי". זכתה בפרס השחקנית הראשית המצטיינת בפסטיבל ירושלים עבור תפקידה כסרט "חיותה וברל". זוכת פרס מפעל חיים מטעם אמי" לשנת 2016.

נר זליחובסקי (שליומלה)

בוגר "ניסן נתיב" תל אביב. בין תפקידיו: בת. הבימה: "מלכת היופי של לינאן" (ריי דולי), "הסוחר מוונציה" (לורנצו), "מירלה אפרת" (דונייה), "הבן הטוב" (שי). בת. תמונע: "מו שם?". בת. הקאמרי: "לילה לא שקט", "זהב טורקי". בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "בגדי המלך החדשים", "פיטר פן". בת. נגה: "האגם". בת. הערבי-עברי: "שרופים" (ניהאד, ואהאב, איש פלנגות), "נון סטופ קפה". ביכורי העיתים: "ילד חי או מת", "שעונים" (חייל נאצי, האנס, נח). בת. מר. אה: "טיפול דחוף". בקולנוע: "רווקה פלוס" (נדב), "סרק", "חלב" (סטפן). בטלוויזיה: "מתים לרגע", "אהבה מעבר לפינה" (אייל), "הבורר" (עונה 3), "איפה אתה חי?" (גי).

יואב דונט (שליומלה)

בוגר בית הספר למשחק ניסן נתיב, 2007. בין תפקידיו: בת. הבימה: "משפחה עליזה" (אורסון צ'יימברס), "פאניקה" (רובר), "מירלה אפרת" (יוסלה) "הסוחר מוונציה" (סאלריו/הנסין מארגון), "אותו הים" (ריקו), "מישהו ימות בסוף" (אדם), "פוסט טראומה", "כי בנו בחרתי" (ינוב), "אם יש גן עדן" (ריבר). בת. צוותא: "צניורות" (אנסמבל "זיגוטה"). בת. חיפה: "סיפור פשוט" (הירשל). בת. אורנה פורת: "הבחורים בדת ממו"ב" (בשיתוף ת. חיפה, בארי), "הבחירה", "אפקט הפרפר". ת. הסמטה: "האי" (ג'ון). בקולנוע: "לבנון" (מועמד לפרס אופיר לשנת 2009 לשחקן ראשי), "אינשאללה" (סרט קנדי), "האיש שבקיר". בטלוויזיה: "פרשת השבוע", "לאהוב את אנה" (דניאל), "המקום", "כפולים", "עממיות", "חברות", "תאג'ד".

דב רייזר (גרשון)

בוגר "בית צבי" 1971. בין תפקידיו: "הפיזיקאים", "משפט הקופים", "אמיל והבלשים", בהם הופיע ב"הבימה" כילד וכן: "מעגל הגיר הקווקזי", "גן ריקי" (יואב), "הנפש הטובה מסצ'ואן" (ואנג), "גן הדובדבנים" (יאשה), "סוף ההתחלה", "עסק משפחתי" (בנדיקט), "רעל ותחרה" (טדיו), "מלך היהודים", "משרתם של שני אדונים" (פנטלו), "הדה גאבלר" (השופט), "הקוקוריקן" (פונטיניאק), "החייל האמיץ שוויקי", "ההולכים בחושך", "קן הקוקיה" (הארדינג), "חבילות מאמריקה" (יואל ברגר), "ללכת עד הסוף" (רודולף), "הנאהבים והנעימים" (אלתר), "בגדי המלך" (אלכסנדר טורנו), "חודש בכפר" (שפיגלסקי), "מבקר המדינה" (צוקר), "מישהו שישמור עליי", "פירורים" (אליקו), "החגיגה" (פול), "דיבוקים", "טיקוצ'ין-בת ים", "לילה במאי", "השוטר אזולאי" (פקד לבקוביץ), "מונוגמיה", "ביקור הגברת הזקנה" (ראש העיר), "החולה ההודי" (אליהו), "אדם לא מת סתם" (ברוך ברג/השופט), "גבירתי הנאוה" (קולונל פיקרינג), "אדיפוס - תיאור מקרה" (ריזורוס/שליח), "הוא" (ז'ק), "עשר דקות מהבית" (יצחק רבין). בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "הלילה השנים עשר" (סר אנדרו אנצ'יק), "אנה פרנק" (קראלר), "טומי תם" (המלך). בת. באר שבע: "טרטיף" (טרטיף), "הלילה השנים עשר" (מלוויו), "אופרה בגרוש" (מקי סכינאיו), "מסיבת יום הולדת" (סטנלי), "המזינטרופ" (אלצסט), "צריך פיאט בחיים" (אנטוניו), "המתאבד" (פודסקלינקוב). בת. הקאמרי: "סולומון גריפ" (יהושע), "מהגוני" (ג'ים), "אורי המזוודות" (ז'גי), "ייסורי איוב" (מוציא לפועל וליצן פתטי), "הוצאה להורג" (צמרמורת, פחד). בת. הספריה: "בשפל" (שחקן), "הגרי ה - 4" (הגרי). בטלוויזיה: "זהו זה", "סיפורים בראש", "רחוב סומסום", "מוצ'ש", "הכל נשבר במשפחה".

נתן רביץ (קורצמן)

בוגר "בית צבי" 1993. בין תפקידיו: בת. "הבימה": "ג.ב החתול שלך מת" (ויטו אנטונוסי), "קרוב יותר" (דן), "תעלולי סקפן" (סילבסטר), "מותו של סוכן" (הוארד), "חתונה מושלמת" (שום), "החותנת" (יונג), "39 המדרגות" (ריצ'רד הנאיי), "אוגוסט: מחוז אוסייג" (צ'רלס הקטן), "לרקוד ולעוף" (יוסי פלדמן), "סיגל" (עמי), "החולה ההודי" (אבשלום), "קוויאר ועדשים", "ארוחה עם אידיוט" (פייר ברושאן), "החייל האמיץ שוויקי" (סרן לוקאשו), "פאניקה" (רוג'ר), "עשר דקות מהבית" (רב היועצים). בת. בית ליסין: "ריקוד בשישה שיעורים" (מייקל מונטי), "פילומנה" (ריקרדו דומינקו), "כחול בוער" (צ'ארלס), "ערפל" (אילן ברקוביץ). בת. באר שבע: "פילדלפיה אני בא". בת. הספריה: "טעות ברצח", "לשבור את הצופן". בתיאטרון הפרטי: "שיער", "בת הים הקטנה", "תיבת נח", "חיכיתי רק לך", "אחים חסרי מנוח". בטלוויזיה: "זהב של שוטים" (צורי), "שערווייה" (שלל דמויות), "כסף קטלני" (שאל איזמן), "אגס הבושם" (אלכס), "הלילה ה - 12" (ערוץ הילדים), "לחיי האהבה" (יונתן קדמו), "בנות בראון" (רון הראל), "סיפורים אורבניים", "מילואים" (ג'רי), "מיכאלה" (גיא), "כוונות טובות" (יוני), "האמת העירומה" (נדב), "נשות הטייסים" (זהר), "גזרתי" (אשר בוכריס), "אדמה" (אבישי), "בני ערובה" (אביב פלד). בקולנוע: "פעמיים בוסקילה" (אודי), "כבשים" (מייקל), "הפטרול האחרון", "שישה מיליון רסיסים" (ד"ר רון), "מתנה משמיים" (גורמי), סוף העולם שמאלה" (המורה אסף), "מלח הארץ" (כרמי), "קמטים חדשים" (דוד), "אביבה אהובתי" (אריה), "עידן אחר" (עידן), "הבוגד הקטן" (פרופי), "מקום בטוח" (יואל), "הזמן שנשאר", "דודי וקאמאל". זוכה פרס השחקן הטוב ביותר במשאל "מסך הזהב" (פנאי פלוס) בשנים 1996 - 1997.

עידו ברטל (קורצמן)

בוגר הסטודיו למשחק של ניסן נתיב, 2010. זוכה מלגת קרן שרת ומלגת משחק בחסות אלי ליאון. בין תפקידיו: בת. הבימה: "החולה ההודי" (שגב), "הסוחר מוונציה" (באסאניו), "הקמצן" (ולר), "אבא גוריו" (ראסטיניאק), "נעצר בחצות" (דר' קונראד). בת. הערבי-עברי: "שרופים" (סימון). בת. בית ליסין: "אביב מתעורר" (מלכיאוור), "אמא מאוהבת" (עומר), "אמא שלו" (מתיו). בת. הקאמרי: "המצעד" (יואי דורסי), "קומדיה של טעויות" (אנטיפולוס). בת. השעה: "הלב האמיץ של אירנה סנדלר" (סטפן). בקולנוע: "העולם מצחיק", "6 פעמים". בטלוויזיה: הסרט "נשמתו של רוצח" (יורם בנש). בטלוויזיה: "בובות", "סרוגים 2", "נשות הטייסים", "אליפים", "ניו יורק", "בני ערובה".

נלי תגר (ריווה אנגל)

בוגרת הסטודיו למשחק מייסודו של יורם לוינשטיין, 2008. זוכת מלגת קרן שרת 2007. בין תפקידיה: בת. הבימה: "אוגוסט: מחוז אוסיגי" (ג'ון), "שעה יפה ליונה" (דנה), "לילה במאי" (נועה), "מישהו ימות בסוף" (ניקו), "לרקוד ולעוף" (ענת), "הקמצן" (מריאן/גברת קלוד). בת. הקאמרי: "רומיאו ויוליה" (יוליה). ת. אורנה פורת: "הבחירה". בטלוויזיה: "מעורב ירושלמי" (שירן), "שירות חדרים" (שימי), "15 דקות" (נישל), "עספור" (אורלי), "תנוחי" (נעמי שחר הצעירה), "משהתגדי", "יום האם" (רננה), "ניו יורק" (מאיה), "סיפורי פיות" (דני), "רון" (נטע) "חדשות התנ"ך", "אחיות מוצלחות שלי", "שבת צוצלת" (שניקי/קירש). בקולנוע: "חברות", "אחות זרה" (זוכה פרס וולג'ין), "ידיים קשורות", "אפס ביחסי אנוש" (זוכה פרס הסרט הטוב בפסטיבל הסרטים טרייבק), "אני לא מאמין, אני רובוט?!"

הגר טישמן (חווה)

בוגרת ביה"ס למשחק ב"סמינר הקיבוצים", 2013. בין תפקידיה: בת. הבימה: "אבא גוריו", "יחסים מסוכנים" (ססיל וולאנז). באנסמבל עיתים: "פר-גינט". בצוותא: "הומאז". בסוזן דלל: "טורנה". בפסטיבל עכו, 2015: "פרלשטיין". בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "בגן של ביאליק", "מעלה הקרחות". בת. הקיבוץ: "סוד הגן הנעלם", "מהדקים". בת. המדיסק: "הצגת היחיד "כרפרים בבטן". בטלוויזיה: "זמזום" (רוני).

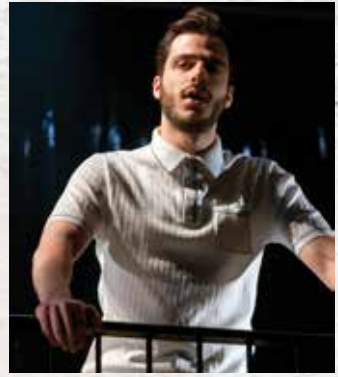

ינאל שדה (הרב אנגל)

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הכמה "בית צבי" 1986. בין תפקידי: בת. הבימה: "ירמה", "ליל העשרים", "חתונת דמים", "בחורים טובים", "מלך היהודים", "משרתם של שני אדונים", "זעקי ארץ אהובה", "שלוש אחיות", "ביקור הגברת הזקנה", "השושנה המקועקעת", "החיייל האמיץ שוויק", "נמר חברבורות", "הר לא זז", "מרי לו" (ריקרדו), "חודש בכפר" (ראקיסין), "מלחמה" (ה), "אנטיגונה" (קריאון), "דיבוקים", "טיקוצ'ין", "אותו הים" (הסופר/ קשיש יונו), "אילוף הקטן" (אלפרד אלמרוס), "כוכב יאיר" (גבריאל), "מסילה לדמשק" (קפלן), "שרי המלחמה", "איש חסיד היה", "הסוחר מוונציה" (שיילוק), "המאהב" (אדם), "עת דודים", "יהוא" (זיף). בת. באר שבע: "תמונות ציד", "אהובת החייל", "מותו של סוכן", "אילוף הסוררת", "דודתו של צ'רלי", "הנפש הטובה מסצ'ואן", "טובת המולדת", "הביצה", "בורגנים", "דון ז'ואן", "מפיסטו". בת. הספריה: "בשכל". בת. החאן: "אנה גלקתיה" (סורדו), "נוף ילדות" (רימונד), "מידה כנגד מידה" (אנג'לו), "שמיים" (שילר), "הכתולה מלודמיר", "האשה מן הים" (הזר), "השחף" (קוסטיה), "השיבה למדבר" (עזיז), "נדל"ן" (ריקי רומא). בת. הרצליה: "תנינים" (נאדל), ערב שירי אלתרמן.

נדר אלדד (מקהלה)

סיים בהצטיינות את בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 2015. במהלך לימודיו זכה במלגות שונות. בין תפקידיו במסגרת הלימודים: "קרומ" (קרומ), "מיקה שלי" (ארי), "קומדיה של טעויות" (אנטיפולוס מסירקוז). בת. "הבימה": "גבירתי הנאווה", "אווושה". ב"חג המחזמר" 2015: "משיח". בקולנוע: "ורסמיל" (שלומי).

עמית גיל (מקהלה)

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 2015. למד ב"רימון". במסגרת לימודי המשחק זכה במלגות שונות, ביניהן: מלגת הצטיינות ע"ש יעקב (צ'קי) אשכנזי ומלגת אלי לאון במסגרת תחרות "שיר ופזמון עברי". בין תפקידיו במסגרת הלימודים: "חוות החיות" (בוקסר), "רוקדים בלונאסה" (מייקל). בת. הספרייה: "לילות לבנים" (החולם). בת. הקובייה: "מלאכים" (ניל). בת. קרוב: "במקום של האחר" (במסגרת פסטיבל "האזרח כאן"). בת. הארצי לילדים ולנוער: "ג'ירפה עפה" (מירה). הצגת היחיד "סתם בצחוק".

אלכסה לרנר (מקהלה)

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 2015. במהלך לימודיה זכתה במלגות שונות. בין תפקידיה: ת. הספרייה: "חתונה מושלמת" (רייצל). ת. תה"ל: "לאורך כל הלילה" (פרדריקה). ת. השעה: "הלב האמץ של אירנה סנדלר" (אירנה), "אל ארץ הצבי" (טניה).

ניל משען (מקהלה)

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 2015. במסגרת לימודיו השתתף בין היתר בהצגות: "קרומ", "קומדיה של טעויות", "רוקדים בלונאסה". בין תפקידיו: בת. הבימה: "אווושה". ב"חג המחזמר" 2015: "משיח".

מיטל נוטיק (מקהלה)

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 2015. במהלך לימודיה זכתה במלגות רבות, ביניהן: מלגת הצטיינות ע"ש גדי ענבר ומלגת אלי לאון לשירים עבריים. בין תפקידיה: בת. הבימה: "אווושה" בת. תאטרון בית לסין: "פינוקיו" (כשיתוף ת. ארצי לנוער). בת. הספרייה: "לילות לבנים". ב"חג המחזמר" 2015: "משיח". בתזמורת הבמה: "קתרבל החיות". בתזמורת חיפה: "פר גינט".

זהות ושפה ורד מוסטון

מגלים חיים מלאים בהנאה ותוכן. עד 120.

זה הזמן להתעורר בכל בוקר בבית מאיר פנים ומשפחתי, עשיר בתוכן, להצטרף לקהילה איכותית, עם אנשים כמוכם. לחיות את החיים במלואם. רשת עד 120 מזמינה אתכם ליהנות מחיי חברה ותרבות עשירים, מכל מה שעושה את החיים למלאים ומרגשים: טיולים, חוגים הרצאות וסרטנים, מסעדה, בריכה וחדר כושר, מכון פיזיותרפיה ושירותי בריאות מתקדמים.

רשת בתי מגורים
לגיל השלישי

נשמח לספר לכם יותר.

www.ad-120.co.il | *6120

רשת בתי מגורים לגיל השלישי • הבית בראשון לציון • הבית בהוד השרון • הבית בתל אביב

מועצת הנאמנים של התיאטרון | יו"ר: אדריאן הרשקוביץ
פרופ' מירה זכאי, יוכי דביר, דוד סיני, עמירה דותן
דירקטוריון הבימה | יו"ר: נורית דאבוש | **סגן יו"ר:** בן עמי עינב
אסתי אפלכאום פולני, אמנון דיק, בן עמי עינב, יוסי שחק
מנכ"ל: אודליה פרידמן | **מנהל אמותי:** אילן רונן | **מסנכ"ל:** בני צרפתי

במאי בית וחבר הנהלה אמותית: חנן שניר, משה קפטן
מנהלת מחלקה אמותית ומלחקה: רות טון-מנדלסון
מנהל כספים: יגאל ספיבק
מנהלת פיתוח עסקי וגיוס משאבים: יונית וייס
מנהל רכש, פרסום וע. מנכ"ל: יניב איתן

שחקני התיאטרון:

אקי אבני, אורי אברהמי, אלינור אהרון, נירית אהרוני-שוויצר, עודד אהרליך, ג'סיקה אזון, טלי אורן, תמר אילנאי, דורון אורן, אושרת אינגדשט, גורג'י אסכנדר, אניטל אלבחר, נצר אלוני, אביב אלוש, גילה אלמגור, אהרון אלמגור, רותית אפל, נעמה ארמון, דפנה ארמון, אורי בנאי, אורי בדר, עמוס בוארון, רותם בלוטניק, ריקי בליך, עירית בנדק, שמיל בן-ארי, טליה בן-מזי"א, שמחה ברבייה, שלומי ברטנוב, עידו ברטל, שריידי גבארין, דוית גביש, מרים גבריאלי, רינת גולדמן, שושה גורן, גלית גיאת, לאה גלפשטיין, אשוח גספריאן, אילנית גרשון, תומר דהן, גבי אוהד-זוד, יבגניה דודינה, יואב דונט, נתן דנטר, רן דנקר, אורי הוכמן, רוברט היגי, דור הררי, אמנון וולף, דניאל ורטהיים, גיא זוז-ארץ, ניר זליחובסקי, אורן חבוט, ענת חידד, סגי חזמה-פריצקר, ענת טוביה, דנה ידלן, לירון יואלי, רזיה ישראלי, איציק כהן, יעקב כהן, שמואל כהן, שמעון כהן, שני כהן, מיכאל כורש, לילך כספי, אדם להב, מוטי לוגסי, לירון לוי, אמיר לוי, אילן ליבוביץ, רותי לנדאו, קובי מאור, תות מולאור, הראל מורד, רוי מילר, רינת מטטוב, ראודה מן סוליומן, מאיה מעוז, שפי מרציאנו, ערן חגי נויברג, אלון נוימן, לואי נופי, נעמה נחום, דוריס נמוני, דניאל סבג, שחף סגל, עמי סמולרצ'יק, גאסן עבאס, גורמן עיסא, דורון עמית, רוברט פולק, רובי פורת-שובל, אסנת פינשמן, מיקי פלג, אלינור פלקסמן, גיל פרנק, פיני קדרון, אבי קושניר, דבורה קידר, רותם קינן, טל קלאו, ליא קניג, טטיאנה קנליס-אוליר, גיל קפטן, רועי קקון, אלכס קרול, נתן רביץ, ארז רב, אילת רובינסון, אורנה חטברג, שחר רז, דור רייב, דב רייזר, פולי רשף, יגאל שדה, נגה שחר, ניר שיבר, קארין שיפרין, אייל שכטר, הילה שלו, יובל שלומוביץ, תומר שרון, נלי תגר, יפה תוסיה-כהן

מנהלה:

מנהלת לשכת מנכ"ל: עינת שחם-יעקבי
מנהלת כוח-אדם: שוש בן-דוד
פקידת כוח-אדם: שני חנן

אחזקה:

מנהל הבית: חיים אמויאל
חשמלאי הבית: סלמון עובדיה
מרכיזה: טלי דובינסקי, רות כהן, יעלה סגל
ס. מנהל מחלקת סדרנים: עמית אופנר, יוסי דיל סדרן
אחראי: נתי חכים, בועז וולנשטיין
מעין גורדון, מיכל רזמן, קרן שני, טל ייגר, אסי אלגריסי, מיכל חזנפלד
עוזרת חשב: נגה כהן
אחראית מחלקת כספים:
 אורית מושקוביץ
מח' כספים: יפה אסרף, תקוה גחפי, קרן קורקוס

הנהלת חשבונות:

מנהלת חשבונות ראשית: שרה שדה
מנהלת מדור שר: אסתי גולדשטיין

מחלקת שיווק:

מנהלת מכירות: חתונה קיפניס
עוזרת למנהלת מכירות: ענת נתן
מחלקת שיווק חוץ ואירועים:
 מנהל: איתן אדר, ירדן רבינוביץ-יצחק
מנהל מחלקה חיובית: אבי קלמה
שיווק פרויקטים ומכירה לקבוצות:
 רויטל בן צור, ג'ו קראוזר, שיר סיני
מנהל מחלקת שירות לקוחות-מנויים:
 אילן וולשטיין

מנהלי משמרת: שני לוי, אבירן טוניס
קופאים: שי בכר, שירלי כהן, רותם נבון, רותית פרידמן,

מחלקת הפקות:

מנהלת מחלקת הפקות: רויטל שקורי
מנהלי הצגות: מיכל אייזיק, אשירית טרבלסי,
 דנה כץ-נעמן, חגית נמרוד, קארין סיגל,
 נועה ענתות, יעל פורת, דנה פלסר,
 דקלה פרבר, כנרת צור, דבורי ריס, עדו שנון

מחלקות הבמה:

מנהל מחלקות הבמה: מאיר אלון
מנהל ייצור: איתן סיביליה
עוזר למנהל מח' במה: אורן חדידה
מחלקת במה: שמואל בושארי, גידי בילתי, יוסי ברכה, משה דוד, טל זוהר, יצחק חיים, ניקי לוי, דוד מלכה, דרור מנדלסון, גיא פיילר, יוסי דבת, קונסטנטין מרקובאנו, מיכאל רוקובסקי, יוסף שרייבר, סלימאן שתאת
נגר: רוני סלם
מחלקת תאורה: יורק ארוושר, ליעוז זגין, דימיטרי חייט, ראובן יצחק, דימיטרי ירשקין, ליאור לוי, רונן צור, יוסי רווח, חזי שלמה
עוזר למנהל מחלקת תאורה: איתן ממה
מנהל מחלקת קול ווידאו: אריק אביגדור
סגן מנהל: ליאונד פרל
תפעול קול: לאון פרל, אוהד ורסנו, אסאה דולגוב, מורן דוידאן, שי זר, דני זודקוביץ, דפנה ביאליסטוק, יהונדב גילת, גדי יער, רומן סורקין, טליק אדיר
מנהלת מחלקת ייצור אבזרים:
 טלי זליגמן-סטוקהרמר
מחלקת אבזרים: יוטלי חזנפנט
מעצבת ומנהלת מחלקת פיאות:
 אסנת שגי
פיאניות: עירית אבידן, אווה אוסנה, ליאת אמיר, עינב וינשטיין-קרן, נדיה סמורגון, קוסטי צ'באנה, לילך שם טוב
מנהלת מתפרה: ילנה קלריך
תפירה: ואדים לוי, לודמילה קוזלוב
מנהלת תפעול אבזרים ותלבושות:
 אפרת כהן
מחלקת תפעול אבזרים ותלבושות:
 אינא אבגוסטביביס, עופרה אדרי, נועה אתגר, בר בן אהרון, אלה בקר, נועה בקר, מיירי ברכה, מרימנה גרשמן, נועה דותן, אאידה וינר, אורטל כהן, רותית מאק, ג'טה מילר, אביטל פלג, אברהם פפו, רחל צמח, אלכס קוכמן, מיכל רואף, ילנה שניר
אחראי ארכיון: רמי סמו
ארכיון הבימה פתוח לקהל
 א' 10:00-12:00, ג' 10:00-14:00, ה' 14:00-18:00
טלפון: 03-5266720
מייל: archive@habima.org.il

להצגה
"פליישר"

מנהל טכני: דרור מנדלסון | **סגן מנהל טכני:** שקד עמית | **תפעול תאורה:** יוסי רווח
תפעול סאונד: סשה דולגוב/רפאל שפירוביץ' | **תפעול תלבושות:** רותית מאק / נועה בקר
תפעול אבזרים: מרינה גרשמן | **תפעול פיאות:** עינב וינשטיין-קרן / עירית אבידן-חורין
אחראי פולו: איתי גבריאלי אורן | **פולואיסטים:** רוני ברזילי / דיאנה שבייב

אגודת ידידי הבימה

אגודת ידידי הבימה תומכת בפרויקטים מיוחדים ושותפה בעשייה התרבותית והחברתית-קהילתית של התיאטרון. אנו, באגודת הידידים של התיאטרון הלאומי, גאים להיות חלק מהווייה שאינה מפסיקה להתחדש, גם בגוף – המשכן המחודש של התיאטרון וגם בנפש – טיפוח ושכלול היצירה והשפה האמנותית. אגודת הידידים של תיאטרון הבימה, שמה לה למטרה לפתח את היצירה התיאטרונית ולאפשר לקהל צעיר, הן במרכז והן בפריפריה, ללמוד ולחוות, באופן בלתי אמצעי, את קסמה של אמנות התיאטרון. אגודת הידידים מכירה גם בחשיבות הדיאלוג עם מדינות שונות בעולם ועל כן מסייעת לתיאטרון, כחבר בארגון תיאטרוני אירופה המכובד, ה-UTE, בנסיעותיו לחו"ל ובחשיפת היצירה הישראלית בתיאטרונים רבים בעולם ופיתוח הדיאלוג עם יוצרים ואנשי תיאטרון ממדינות שונות.

יו"ר אגודת ידידי התיאטרון הלאומי הבימה: עו"ד, ציפי רובין

חברי הנהלה:

ארליך גל, הראל אורה, חיימוביץ רונת
לנדאו ליאורה, רביד נאווה
רוזנברג ריקי - גזברית כבוד, יעל רב הון
מייסדת ונשיאת כבוד: גולדנברג אורה
מזכ"ל: כהן פולין

ידידים הבימה

<p>פדרמן ליאורה ומיכאל פישמן טובה ואליעזר פלדמן איה וזאב פלידבראום מייק פרופר אתי וגד פרייס גורית קונדה אפרים וציפי קרן מיקה רוני קריב נילי רב חן רפי רב-הון יעל רביד נאווה ואברהם רהב רני והילה רובין ציפי ופנחס רובינשטיין מיכל ומאיר שמגר רוזנברג ריקי ריס איטה רפפורט עירית שוסטר דליה שטראוס בן דרור רעיה שפיגלר חותי שקד שושנה וישעיהו שקד חיה רות לבהר שרון</p>	<p>ים שחור נעמי ומנחם ירון צילה כהן אלי ואיילה כהן פינו ופנינית כרמל שוש ליאון אמנון ומלכה לבנטל חיייה ליתן רחל ודוד לוי גיטה ליבאי דוד לנדאו ליאורה ואלי לנדסברג דיתי ואלכס לסט רותי וגבי מטלון מוריאל וענת מיתר עפרה ואלי אפשטיין מלמד אלדד ודליה מנדלוביץ ניר נמרודי עופר ורוית נתנאל ענני ועוזי סגול טובה וסמי סטיבה אורה ואיתן סמית רלי סדן שמחה עומר טל עופר רותי עזריאלנט איה</p>	<p>ברק אהרון ואליקה ברטפלד אסי גבריאלי עדנה גולדנברג אורה גור אלן גיגר מיכה ושרה גלר אתי ואהוד גרינשטיין עדנה גרנות נעמי ויוסי דנקנר אורלי ונוחי הורביץ דליה הירש תמי הראל אביקס ואורה המבורגר יאיר ואילנה וילנר חגית זמיר רינה ויצחק זרניצקי אורה ויוסי זוגלובק מרים זיידנברג אמנון חיימוביץ רונת חכמי קנפר ניצה חכמי יוסף דוד חנן אריה ופסיה טייק עירונה טייק יהודית וד'ר הנרי טלר גדעון</p>	<p>אבינן בריר ברוריה וד'ר אברהם בריר אדלר רונת וראובן אהובי יגאל אור תיאודור אחיטוב אורינבוסקי ארזה אפרת צבי ודורה אונגר יעל ורמי איזקסון אירית אילין שרה אלאלוף שרה אלאלוף אילנה וג'קי אלחנני איטה אלקון עידית אלרוזי רונת שלמה אליהו אקרשטיין סטפני וגוורא ארליך גל ומישל ארליך מירה וגוורא ארקין חוריס ומורי בארינבוים צביקה ונטלי בלומנטל נעמי בנק לאומי בנק הפועלים בהר יוסי ועירית בר ריבה וצבי בר שלמה</p>
---	---	---	--

התיאטרון הלאומי הבימה מציג עונה של תיאטרון איכותי, עשיר וסוחף

פרטואר הבימה | כי יש גאטרון, ויש הבימה! | ההצלחות הממשיכות

הקמצן

מאת מולייר
נוסח עברי: אלי ביזאווי
בימוי: אילן רונן

אדיפוס - תאור מקרה

מאת סופוקלס
נוסח הצגה ובימוי: חנן שניר

גברית הנאווה

מחזה ופזמונים אלן ג'יי לרנר
מוסיקה: פרדריק לאו
בימוי: משה קפטן

חשמלית ושמה תשוקה

מאת טנסי ויליאמס
בימוי: אילן רונן

הסוחר מוונציה

מאת ויליאם שייקספיר
בימוי: אילן רונן

פתאום הגיע סתיו

מאת אריק קובל
בימוי: איציק ויינגרטן

הכיתה שלנו

מאת טדיאוש סלובודז'אנק
בימוי: חנן שניר
בשיתוף התיאטרון הקאמרי

בוסתן ספרדי

מאת יצחק נבון | בימוי: צדי צרפתי

משה טוב

מאת איליין מרפי
בימוי: רועי הורוביץ

אלוהים מחכה בתחנה

מאת מאיה ערד
בימוי: שי פיטובסקי

ארץ חדשה

מאת שי פיטובסקי ושחר פנקס
בימוי: שי פיטובסקי

פליישר

מאת יגאל אבן אור
בימוי: משה קפטן

אשה בורחת מבשורה

עפ"י ספרו של דויד גרוסמן
מאת חנן שניר ובימוי

מה עושים עם ג'ני?

מאת ד.ר. ויילד
בימוי: הלל מיטלפונקט

יחסים מסוכנים

מאת כריסטופר המפטון
בימוי: אילן רונן

ז'קו

מאת אילן חצור | בימוי: איציק ויינגרטן

אוויטה המחזמר

מאת טים רייס ואנדרו לוייד וובר
בימוי: משה קפטן

הבן הטוב

מאת שי גולדן
בימוי: איציק ויינגרטן

יהוא

מאת גלעד עברון
בימוי: אילן רונן

נעצר בחצות

מאת מארק הייהרסט
בימוי: משה קפטן

משפחה עליזה

מאת רון קלארק וסם בובריק
בימוי: נתן דטנר

עשר דקות מהבית

מאת מאיה ערד
בימוי: שי פיטובסקי

סיפור פשוט

עפ"י ספרו של ש"י עגנון
מאת שחר פנקס | בימוי: שיר גולדברג

קוריולונוס

מאת ויליאם שייקספיר
בימוי: עירד רובינשטיין

לבד בברלין

עפ"י ספרו של האנס פאלדה
מאת שחר פנקס | בימוי: אילן רונן

המאהבת ה-9

מאת יהושע סובול
בימוי: משה קפטן

הילד חולם

מאת חנוך לוין
בימוי: עמרי ניצן

עקומים

מאת מרטין שרמן
בימוי: משה קפטן

אין לך Cal?
חבל...

מה שטוב קשיתי

ללקוחות Cal מגיע רק טוב

חדש!

תשלום והטבות במסעדות ישירות מהנייד

■ חיפוש מסעדות ■ הזמנת מקום ■ ניווט ■ הטבות קבועות ומשתנות

הורידו עכשיו את אפליקציית ארנק Cal4U

כל מה שטוב בשבילי, עכשיו גם בנייד

פירוט עסקות
וחיובים

ניהול
המסמכים
שלי

לקיחת הלואה

הטבות בארץ
ובח"ל

תשלום והטבות
במסעדות

חפשו אותנו ב-

בכפוף לתקנון Cal4U

CERTINA

SWISS WATCHES SINCE 1888

PRECISELY
YOUR
MOMENT

DS-8 MOON PHASE

12-HOUR PRECIDRIVE™
CHRONOGRAPH

WWW.CERTINA.COM

euro-asia
official representative
— since 1947 —

ארו-אסיה יבואנים בלעדיים שדרות שאול המלך
1 תל-אביב 03-6857520 | www.euro-asia.co.il
ובחנות השעונים והתכשיטים המובחרות

